

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA,

Ta

Class No.

894.8112

Book No.

~~Se 447nd~~ 5449nd

N. L. 34.

MCIPC-23-37 LNL/55-14-2-54-20,000.

THE GOOD FAIRY

A TAMIL DRAMA

BY

Rao Sahib P. SAMBANDAM, B.A., B.L.

Author of:

"The Two Sisters," "The Bandit Chief," "True Love,"
"Manohara," "Blind Ambition," "The Tug-of-War,"
"Fate and Love," "Sagangadhara," "Simhalanatha,"
"Pushnavalli," "Amaladitya," "Magapatha," "Galava,"
"The Two Friends," "The Golden Fetters," "Parce!,"
"Sundhondar," "Markandeya," "The Fair Ghost,"
"The Merchant of Vanipura," "The Wedding of Vaila,"
"The Eye of Love," "Vijayarangam," "As you like it,"
"Ratnavali," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence,"
"Sabapathy," "Kiccha Manjari," "Harischandra,"
"As We Sow-So We Reap," "The Curse of Uorvati,"
etc. in Tamil, and "Harischandra," and "Yayathi"
in English.

SECOND EDITION

Madras:

PRINTED BY DEWOLF AND CO., AT THE "PUNJABI PRESS,"
21, Subbaraya Chetty Street.

1922.

All Rights reserved.

(Price per Copy Rs. 12-0)

நற்குல தெய்வம்

இந்த தமிழ் நாடகம்

ராவ் சாஸ்திரி

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எஸ்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

(இந்த நாவலிலிருந்து இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள்:—

“லீலாவதி சேலாசன” “கங்கர் தலைவன்” “மடுகுநாள்”
“இரண்டு கணபர்கள்” “சீரங்குதரன்” “வேதாள் உலகம்”
“சத்குஜித்” “யவாதி” “காவலரிவழி” “அமலாதித்யன்”
“தாதலர் கண்தன்” “பேயல்வ-பெண்மணியே” “மகபதி”
“மார்க்கண்டேயர்” “பொன் விலக்குகள்” “சிவநாசனாசன்”
“விரும்பிய விதமே” “சிறுத்தொண்டர்” “ரத்தினாணி”
“வாணிபுர கணிகன்” “ரஜபுத்திரன்” “ஹரிச்சந்திரன்”
“மெய்க்காதல்” “புஷ்பவல்லி” “தேமஞ்சரி” “சபாபதி”
“பிரஹ்மசனங்கள்” “ஊர்வலின் சரபம்” “விஜயரங்கம்”
“முற்பகற் செய்வின் பித்பகல் வினாபும்” “வள்ளி மணம்”
“புத்த அநாதரம்” முதலியன.) :: :: :: :: ::

இரண்டாம் பதிப்பு

சென்னை :

டெய்லி சம்பெளியரிக்

“பிரெஸ்” அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1922.

சென்னை :

1922-12-12

13/124
Nikayama
Silva

Ta

894.8112

5 449

SHIRLEY LISTED

INSCRIBED
TO
THE MEMORY OF
P. VIJARANGA MUDALIAR,
and
P. MANICKAVELU AMMAL
MY BELOVED PARENTS

" Let thy mother be to thee like unto a God
Let thy father be to thee like unto a god "

Taittiriya Upanishad.

Preface to the First Edition

This small piece was written by me about twelve years ago for an anniversary performance of the Suguna Vilasa Sabha. I give this to my readers as a type of an opera where the musical element is given great prominence.

I find that some societies—professional as well as Amateur—pay me the compliment of staging my dramas—and then writing for my permission to do so ! I should like to inform all societies that my formal permission must be obtained beforehand, as otherwise they would make themselves liable to be proceeded against for infringement of copyright.

"PAMMAL LODGE " }
MADRAS. }

THE AUTHOR.

தற்குல தெய்வம்

நாடக பாத்திரங்கள்

கின்னான்	...	... தற்குல தெய்வம்
பால்கரன்	...	... காஸ்மீரத்த அரச குமாரன்
விக்கிரமபாஹு	...	... கன்னமரபுரத்து மன்னன்
ஜகஜ்ஜலன்	...	... கன்னமரபுரத்து அரசன் கிதாஷகன்
பதியனி	...	... விக்கிரமபாஹுயின் மனைவி
வேதவதி	...	... விக்கிரமபாஹுயின் மகள்

மந்திரி, பஸ்தேசத்த அரசர்கள், சேவகர், நாதிபர்
முதலானோர்.

கதை நிகழிடம்:—கன்னமரபுரத்தை அடுத்த ஓர் வனத்திலும்,
கன்னமரபுரத்திலும்.

நற்குல தெய்வம்

முதல் அங்கம்

குடம்—ஓர் ஓணகம். காலம்—பகல்.

கிணைக் ஆராயத்தில் தொழிலுள்.

ராகம்—காட்டை.

- கி. எண்ணிய படியே இதுவரை முடிந்தது
மண்ணினி லொப்பார் மன்னனுக் கழிகினில்
பெண்ணலங் கனிந்த பேதை யொருத்தியே
கண்ணெதிர்ப் படுவோம் காரிகை யுருக்கொடு.
[மறைகிறான்.]

பால்காடு வருகிறான்.

ராகம்—காதகாமக்கிரியை.

- பா. இன்னமும் வரான் என்னுயிர் நண்பன்
தன்வழி மறந்து தயங்குகின் னானே?
தோழா! தோழா!

கிணைக், திணைக் உருத்தான் வருகிறான்.

- கி. இதோ வந்தேன்.

ராகம்—கல்யாணி.

- பா. தானகம் கடந்து செல்லக் கண்டையோ மார்க்கமொன்று
போனகம் கொண்டு மீனப் போதுபோ இத்தக் காலம்?

ராகம்—கரகம். தாளம்—ரூபகம்.

- கி. ஏதோ ஊரைப்பின் தோழா இன்று நாம் எழுந்தவென
நினைக் குறித்த தோழா நிமிழிந்தக் காலம்.

தற்குல தெய்வம்

திரிந்து கா னலைந்துமே தெரிவினே னோர் வழி
அருத்தியே இதலியே ஆறுவொநா யினைப்பினை.

பா. தோழா, தாகத்திற் கொன்ன செய்வது? என் கா வுலர்
கின்றதே!

ராகம்—தேசிக தோடி.

கி. கணபது பொறுத்திரு கொணருவேன் கடிதின்
பழுதுறிக் கானகம் முழுதுமே கற்றியேனும்.

[பொருள்.]

ராகம்—ஆரபி.

பா. கணப னியனும் கண்ணியே பொருளின
என்னுமுன் மெழந்தே என்னிட முதலுவான்
தன்சுகம் கருதான் தரணிவி லென்றும்
என்கக மேதன் இன்பெனக் கருதும்
இத்தகை கண்பனை ஒத்திருப் பாரோ
எத்தல மீதும் சித்திரப் பாவையர்
துன்பமே வடிவையத் தோற்றியே ஆடவர்
இன்பமே காடி ஏதமே வினைப்பர்,—

ஆ! இதென்ன?

[தேவநி உருவைக்கொண்டு
நெனரன் படுத் தறங்குவது
பொல் எதிர்ப்படுகான். கின்
னான் மாய்கையால் இருங்
டிக்கப்பட்ட சர்ப்பமொன்ற
படமெடுத்து அவன் முகத்
தைக் கவர்த்து நிற்கிறது. பால்
கான் அச்சப்பத்தை இரு
துண்டாக வெட்டுகான்.]

ஆ! இதென்ன கிங்கை! இதுவரை இப் பெண்மணியை
இங்கு கண்டான்! காரிகை பாரோ? கானகம் வந்து
கண் வளர்வாரேன்? கணம் தாமதித்திருப்பனோல் கடுங்
பாம்பின் வரப்பட்ட ஒருப்பான். பரமனார் பாகத் தொலிர்
பாவையோ? பிசமநீறன் காகின் பிழ் பூவையோ?
திருப்பார் கடவி துதித்த தேவியோ? அனலால் எரித்த
பாறையுளியோ? கிண்ணனும் தேவர்கோன் கிழந்தி

நல்லையோ? மண்ணுளும் மண்ணீர்தம் மன்னன் மல்லையோ? அப்படித்தான் னிருக்கவேண்டும். உருவத்தை உற்று நோக்கின் இவ் வுலகத்தில் உதித்தவனாகத்தான் தோன்றுகிறது! சித்தஜன் சித்தந்நை யுன்மத்தம் பிடிக்கச்செய் சித்திரப் பாவை யனை இத்தனை யெழிலானே இதுவரை நான் எங்குங் கண்டதில்லை. ஐயோ! இத்தனை எழிலும் எத்தனை ஆண்மர்கள் ஆயி யழிக்கப் பெண்ணுருவாய்ப் பிறந்துளதோ? பாபமே பெண் வடிவங்கொண்டு பாலை யழிக்கப் பிறந்ததென வறிந்தும், கந்தமாதான் மணவியிடம் காரிகையர் குணத்தைக் கண்டும், இக் கன்னிகையை நான் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதோ? சி! இம் மதியை வென்ற வதனமும், வேலை வெறுத்த விழியும், கிஸ்ஸை வெட்ச்செய் புருவமும், கோவையைக் கரித்த அதாமும்—ஆ! அல் வரவத்தின் விஷம் இவன் அதரத்திற் றுளித்திருக்கின்றதே! இதை அகலச் செய்யாவிட்டால் அணங்கு ஆயி அழிவான்! ஐயோ! இதற் கென்ன செய்வது? அயல் மாதரைத் தீண்டினால் அழியாப் பாபம் அதுருமே! அப்படியே விட்டாலும் அநிலையைக் கொன்ற பாபம் அடைபடுமே, இத் தர்ம சங்கடத்திற் கென்ன செய்வது? கிமலன் விட்ட விதி! முகத்தை வஸ்திரத்தால் மூடி அல் விஷத்தை அகற்றுகிறேன். [அவ்வளமே செய்திருக்க.]

- தி. [இருக்கிட்டு டெருவதுபோல் பாசாவது செய்து] பாதகா!—
 பா. ராஜகுமாரி—
 தி. ராஜகுமாரா, இது உமக் கழகை? அயர்ச் னுங்கும் அயல் மாதரைத் தீண்டும்படி யார் உமக்கு அறம் கற்பித்தது? தாம், ஒரு ஆடவர் என்பதை மறந்தபோதிலும் சுஷந்திய தர்மத்தையும் மறப்பதோ?
 பா. ராஜகுமாரி, அவசரப்படவேண்டாம், சற்று நான் சொல்வதைச் செவி கொடுத்துக் கேள். பிறகு என்னை நித்திக்க வேண்டுமோ, யந்திக்க வேண்டுமோ, தீர்மானம் செய்.

தற்குல தெய்வம்

- தி. என்ன கேட்பது? அநாதையாப் அருக் காணகத்தில் அயர்ந் துறக்கும்பொழுது—
- பா. அயர்ந் துறக்கும்பொழுது ஆடசலம் வந்து உன்னைத் திண்டவா அரை அடித்துக் கொல்லுதோ, அல்லது உன் ஆளுகிற அதற் கிரையாகக் கொடுப்பதோ சந்தரிய தர்மம்?
- தி. ஆயினும் என் முகத்தை யேன்—?
- பா. அக் கொடிய சர்ப்பத்தைக் கொன்றபொழுது அதன் விஷ மானது உன் மதியை வென்ற வதனத்தில் விழ, அதை அசுத்த வெண்ணி என் முகத்தை மூடி இது செய் தேன், தவறுதின் மன்னிப்பாய். பூரண சந்திரனிடம் அமுதம் இருக்கவேண்டுமேயெனிய விஷ மிருப்பது விராய மல்லவே.
- தி. இந்த வார்த்தை யெல்லாம் நன்றா யறியேன் நான்; இது உண்மையானதோ நான் அறியவேண்டும், எங்கே மடிந்த சர்ப்பம்?
- பா. அதோ, நீயே பார். [சர்ப்ப மில்லாதது கண்டு]—ஆ!
- தி. எங்கே?
- பா. சற்று முன்பாக இங்கே கிடந்தது, என் கண்ணாற் கண் டேன்! எங்கே போயிருக்கும்?—
- தி. ஆம், ஆம்! இறந்த சர்ப்பம் எங்கே போயிருக்கும்? நான் சினைத்த எண்ணமே இருக்கிறது. வசிடத்தி கித் தப் பொய்யைக் கூற வந்தீர்? ஏதோ சர்ப்பத்தினின்றும் காப்பாற்றியதாகக் கூறி, என் மதியை மயக்கச் செய்யலா மென்று பார்த்தீரா? போம், போம்! இவ் விததை யெல்லாம் நன்றா யறியேன் நான்!
- பா. சாவுகூடமி, நீ உன் லாய் திறந்த என்னைப் பேரகச் சொன்னால் அதன்படி செய்கிறேன், தடைபிடுக. ஆயி, ஆம்! பெண்ணிப் பெய் புதுபுகழாகக் கருதுவது சிபாய்,

மன்று சத்தியமாக நான் கொன்ற சர்ப்பம் சற்று மூன்
னிற்கொடுத்தது மறைத்த தென்ன மாயமோ அறியேன்!—

கி. ஆம், நான் அறிவேன், அறியாப் பேஷையரின் மனத்தை
ஆடவர் மயக்கிடச் செய்யும் மாயம்!—ஐயோ! தஞ்சை
வராம் வஞ்சியரைக் கொஞ்சிப் பேசி அஞ்சாது வஞ்சிக்
கும் ஆடவரைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க லாகாதென்று
தீர்மானித்து, அருவ் கானகத்தை என்னியும், என் விதி
என்னை விடவில்லையே!

பா. அணங்கே, ஆணைமக்களே ஏன் அவ்வளவு அற்பமாக
கினைத்துவிட்டாய்? உனக்கு யார் என்ன தீவ் கிழைத்
தார்கள்?

கி. தீவ் கிழைக்கவேண்டுமோ? எங்களுக்கு வரும் தீவ்கெல்
லாம் உங்களால்தானே! பெண்ணாற் பெருகு மூலகம்
ஆனால் அழிகிறது!

பா. அப்படியா!—

சாகம்—கபாலி.

பாவை யொருத்தியாற் பட்டா னிராமன் படுவாரம்
பாவை யொருத்தியாற் பச்சைக்கதிரோன் பலனழிந்தான்
பாவை யொருத்தியாற் பாத மாயதிப் பாரினிலே
பாவை யொருத்தியாற் பாக மிழந்தான் பாமனமே.

கி. ஒரோ!

சாகம்—அடாணா.

கற்பழித்தான் இந்நிர னுவ் கவுதமனார் கண்மனைகைக்
கற்பழித்தான் கலைமதியுங் கற்பித்தான் தாசத்தைக்
கற்பழித்தான் வாலையுமே தற்பிறத்தான் காதலினைக்
கற்பழித்தார் கணக்கிட்டால் கடைபுதமும் காணாதே.

பா. பெண்டுகோ!

சாகம்—கபாலி.

மண்ணை யொருத்திரா எங்க தானுயிர் மாய்த்தனனால்
மண்ணை யொருத்தி கொடுத்தான் கெனிகன் மாதவத்தை

தற்குய தெய்வம்

மங்கை பொருத்தி தன்யனைச் சொ மனமுயந்தான்
மங்கை யொருத்தி யவாதினின் பெளவன மாற்றினவே.

அன்றியும் காசிபர் முதலிய ரிஜிஸ்வார்களின் தவமழிந்த
தாரால்?

கி. அவர்களேயே! நின் புத்தி யுடைய பேதையராம்
பெண்டி. ரிச்சித்தால் ஆன்ம புத்தி யுடைய ஆன் மக்கள்
இணங்குவானேன்?

பா. கரணமா கேட்டுறய்?—

கரணம்—சஹாது.

காதலால் காசில் காதல் கண்ணையத் தலைமேற்
கொண்டான்

காதலால் கமல காதல் கண்மாரைத் தாவித் தவத்தால்

காதலால் கவுஸ்துலமேனடி கட்டுசெவி யதைவோர்

கொண்டான்

ஆதலால் அவன் தன்னி லதன்புக முறைபாடுண்டோ!

கி. அகப்படுவ தெய்வனால், துறு சொல்ல தெய்கள் நெல்!
இப்படிப்பட்ட ஆடவர் காதல் யுருகாலும் எனக்கு
வேண்டாம்!

பா. பெண்கள் வாயகமே, நீ எல்லா ஆண் மக்களையும் ஒன்று
கத் தீர்மானிக்க வந்தாது, நீதா தேவிக் கரணப் பட்டாத
பாடுபட்டாது ராஜன் பொத்தவர்களு மிருப்பார்கள்.

கி. சுத்தியவாறுக்காக பாடுவேகமுன் சென்ற சாதித்திரி
வைப் போன்ற—

பா. உன்னை கெடுத்த பெண்டிரு மிருப்பார்கள்—மங்கையர்க்
காசியே, நீயோ மங்கைப் பருவ மடைந்த ராஜகுமாரி
வாகக் காண்டிருப்—

கி. ராஜ குமாரா, நீர் என்னை சொல்லப் போகிறீர்கள்
எனக்குத் தெரியும், நீர் கேட்டு நான் மறுப்பது தர்ம
மன்று. ஆகவே, நீர் கேளா முன்னமே நான் உறியிடு
கிறேன். தன் தோழன் மனைவியின் துர் நடக்கையைத்

தந்தல தெய்வம்

5

கண்டு, தானியிதான் தையலெல்லாம் அந் தையலென வெண்ணி, தன்னியர் முகத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லைபென்று தீர்மானித்திருக்கிறாராம், காஸ்யீர்த்து மன்னன் மைந்தன். அவ் வெண்ணம் தவறென ருபித்தற்பொருட்டு அச் சீமாரியே கடி, மணம் புரியலாமென் றிருக்கிறேன்.—ஆகவே—

சாகம்—சங்கராபரணம்,

பா. உண்ணேசேன் காஸ்யீரக் காலலர்கோன் மைந்தனியான் எண்ணென்கா னிழிவரத ஏதிலரை பெப்போதும்.

[சின்னரன் சாதார முத்தமிடுகிறான்.]

தி. ராஜ குமாரா, ஏது இதற்குள்ளாக தமது தீர்மானத்தினின்றும் மாறியது?

பா. உன்னைக் கண்ணாரக் கண்டபின் மாறா திருப்பது எவ்வளம்? சந்திர னெனியின்முன் இருள் நிற்குமோ? கண்ணே, அதிருக்கட்டும். இக் கடுக காலகத்தில் நீ தனியாய் வந்திருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? உன்னைப் பெற்றோர் மனம் துணிந்த இங்கு உன்னை எப்படி யனுப்பினார்கள்?

தி. என் தந்தை கிக்கிரமபாஹு—

பா. ஆ' கிக்கிரமபாஹு-வின் குமாரத்தியா நீ?

தி. ஆம், பிராணநாதா! இதற்குள் மாற ஆரம்பித்துவிட்டீரா? இதுதானே முன்பு தாம் கூறிய சிபாயம்?

பா. கண்ணே, அதல்ல; உன் தந்தை யொருகாதும் உன்னை மணக்க ஒணக்கு விகட வனியாரே, தெரியுமா வுணக்கு?

தி. ஆம், தெரியும். அதற்கொரு யுக்தி சொல்கிறேன். நான் சுயம்வரம் ஒன்று ஏற்படுத்தி அதில் தம்மைப்பன்றி வேறெவராலும் முடித்தற் கரிய சங்கமொன்று ஏற்படுத்துகிறேன். தாம் வந்த அதை வென்று என்னைப் பெறும், அப்பொழுது பிரா ஒன்றும் உருவ.

தற்குல தெய்வம்

பா. எப்பொழுது இந்த கயம்பாம்பி?

தி. பிராணநாதா, என் நா உலர்ந்து போகிறது. எனக்குக் கொஞ்சம் தரகத்திற்கு ஐயம் கொண்டுவாரும். எல்லா வற்றையும் பிறகு சலிந்தாராயாகச் சொல்லுகிறேன்.

பா. இதோ கண்ணத்தில் வருகிறேன். இதோ இப் பழ வர்க் கத்தைப் புசித்துப் பசிவாறு. ஜாக்கிரதையாக இங்கு தரணியு. [விடைத்த போகிறான்.]

சாகம்—சூரீடி.

தி. கடிதனில் வேலை, முடிந்தது பாதி.
தேடியே பெண்ணைக் கூடிடு முன்னர்
இவ் வுரு வகற்றி செவ்வுரு மாப்பனைத்
திவகர னுருக்கொடு மனதனைக் கவரும்
கண்ணமா புரந்தின் மன்னி யாய்குறை
காரிகை தன்னைக் கொடிக் கண்ணோம்.
[முறைத்த போகிறான்.]

பாஷ்வகி ஜலத்தடன் திரும்பி வருகிறான்.

பா. இதோ!—எங்குற்றாய் காதலி?

கண்டது கனலோ, கண் கட்டி. மாயமோ?
வண்ண விரித்தயே! கண்ப நெய்குற்றான்?
கண்வளர் கனலக! கண்படுப் பழ மிதேர!
ஐயோ!

சாகம்—சங்கராபரணம்.

வாராய் பிழைபற்றி வையத்தி வெண்ணியே
பாராது சொல்லப் பரித்தனனோ—காராது
கடும்கா னகத்தே கரடி புய்வாய்
படும்காத் பதகளை விட்டு.

ஐயோ! அதே திண்கரன் வருகிறான். அண்ணிடம் என் னென் னுரைப்பது?—

தற்குல தெய்வம்

5

கீகவாக், தினகரன் உருவத்தடங் ஐயம் கொண்டு

வருகென்.

- கி. தேவழா, என்னை மன்னிப்பாய், போன இடத்தில் சுற்றே நேர மாயது.— என்ன துருவாளுத பிறகெய்ய்? என்ன சமாசாரம்?

காகம்—எதுகுல காம்போதி.

- பா. ஏதுகூடத் திடுவென் தேவழா எத்தினது யோசனங்கு போதுடை மரலின் வாயிற் குறிப்படத் தோன்ற விகனன் மாதென எண்ணி நானம் மரகணம் வாயதறற குதுசெய் தென்னை யந்தோ ருண்மாய் விட்டாளன்றே.

- கி. தேவழா, என்ன பரிசுசகம் செய்கெய்ய்! அருஞ் கணகத்தில் ஆரணங்கு கண்படுவதாவது? கடும் பரம்பசின் வரலினின்றும் அவளை நீ காத்திட, நிறகு கண்ணுக்கும் புலப்படாது கரந்தடுவதாவது! கனவு கண்டாயோ? காணக மாயமோ?

- பா. தேவழா, நான் பொய் யுரைப்பேனோ?

- கி. ஆயின் அம்மர தின்றுரைநக் கேட்டறிந்தனயோ?

- பா. கன்னமாபுரத்து மன்னன் கன்னிகையெனக் கூறினன்.

- கி. இதைன்ன ஆச்சரியம்!

காகம்—மேரவாது.

மன்னர்முதல் கேளக்கேன்யான் மண்டலத்தென் வதனாளைக் கன்னியெனக் கழிப்பெனக் கட்டுகரசெய் துள்ளாளன் கன்னபுரக் கட்டற்கு கரியரினும் கடுங்காணின் மன்னியுன்றன் கண்ணெதிரின் வருஞ்சூழ்ச்சி யறிவேனே இங்கு அவள் தனியாய் வருவா னேன்?

- பா. நிறகு அடை யோசுப்போம். தினகரா, இக் கணகம் நீங்கி நானே கன்னமாபுரம் போய்க் கொளேன்மீம்.

- கி. என்ன அங்கு விசேஷம்?

- பா. அவ் விராஜ குமாரிசின் கவர்வரம்.
- தி. கவர்வரம்! ஆல் உலகம் தென்ன வேகம் அங்கே? நீதான் கன்வரியைப் கன்விலால் கருதுவ தில்லைபென்று சபதஞ் செய்திருக்கிறாயே!
- பா. அந்தென்னார் அன் வழிகளைக் காணாமுன்.
- தி. கண்டசின் வே றுத்தேசமே? சரிதான். நீ கண்டது கண்டேவா என்று சந்தேகிக்கிறேன் சற்று முன்பு உன் புத்திசாலியே உலர்வதற்கு நான் றுருவா யிராது, கண்ட மண்ணைப் பாதா விடுவதென்றோ, அதிருக்கட்டும், இப்பொழுதுதான் எந்திரிகொப்பாற்றி நான் கூறிய துண் ணாவேவா ஒப்புக்கொள்விரவா, மாரட்டாவா?
- பா. அப்பொழுதே ஒப்புக்கொண்டேன்.
- தி. அப்பொண்மணியிடமே?—மெட்கமின்றி—
- பா. வினோமாரட் உயர்புற நிருத்தட்டும். கரட்டைகிட்டு மெனி யே போனோம் முன்பு, புறப்படு.
- தி. யார் விதி யாகாவிட்டது? வா போனோம்

[போகிறார்கள்.]

நதல் அங்கம் முடிவது.

இரண்டாம் அங்கம்

இடம்—அரச குமாரியின் பந்தவனம். காலம்—மாலை.
பத்ரின் ஒரு பக்கமாகவும், சுவதயத் ஒரு பக்கமாகவும்
ஒருவரை யொருவர் பாராது உந்து,
ஒரு செடியில் இருபுறத்திலு முன் ஓரணத்தில்
உட்காருகின்றனர்.

திருவரும் பெரும் பாபம் எதோ முன் செய்கிற இர்பொழுது
பெண் ஜென்மமாய் பிறந்திருக்க வேண்டும் நான் !

கண்ணிகள்—சாகமாயினை.

ப. மக்களில்லைபென்று மகநூறு பாணியைத்துத்
தக்க பெண்ணைப் பெற்றுத் தாங்கிட விரிந்தேன்.

வே. பெண்ணாய்ப் பிறந்து நான் பெற்ற பழனிதுவோ
எண்ணத்தின்படி. யென்றே என்னு ஹிடா சந்தேச.

ப. பக்கத் தரசிவர் பவர் கதைக்க வாதீர
இக்கட்டி செவ்வியை இப்படி விடுவானோ.

வே. புண்ணுக என்ருஞ்சம் புனியில் நான் மணப்பதே
கண்ணுளலை விட்டுக் காதக னொருபயி.

ப. பெற்றோரிடம் பெண் பிடிவாதம் செய்வதோ
கற்றாளே காரினை காரண வாதே.

வே. பெற்றோரே வன்றனைப் பிடிவாத னறிப்பதோ
உற்றோரே கற்றானால் உதவுவார் வாவதே.

ப. நெற்றி வீதாரும் சிரியோர் நீதிபத்
குற்றம் உறலாமே குழவி யறியுமோ.

வே. பற்றொன்று மில்லாத பாதகர்க்கப் பட்டுநான்
உற்று நொக்கலோ உறந்த மிதினுண்டோ.

ப. மணமென்ப தீதென்று மாதவ னறிபானே
குணமென் தற்பாத கோதைவென் செய்குவான்.

தந்தல் தெய்வம்

- வே.** மணமென்ப தின்னதென்று மாதாவே யறிவாது
கணமு மோயாதென்னைக் கணியில் கிடலாமோ.
- ப.** மதன் மலர்வானிசன் மாதவோ வெவ்வை
கத மிலாதாகிய சரசண மேதோ.
- வே.** மணதுக் கணியநாதன் மணப்ப தசாத்தியம்
மணசபைய் மடிவதே மாதென் விதியாகும்.
- ப.** இம்மாதவே ஹ்ரு ஏறித்தெடுத் துரைத்தேனே
பதம் பணியாக் குறை பரிசினி லொன்றுதான்.
- வே.** திணமுமித் தொங்கியே தெரிவையென் பாகியம்
இனிமே லுலிருடன் இருப்பதென் லிலக்கியம்.
- ப.** ஐயோ! இதற் கென்ன செய்வ தினி நான்? மறாராஜா
வே மிகவும் கோபங்கொண் டிருக்கிறார் எப்படியும்
நீக்கிரம் விவாகம் செய்கிக்கேவென்று மென்கிறார். இந்
தற் பெண்ணை ஒரே பிடிவாதமாக விவாகமே வேண்டா
மென்கிறார். என்ன காலம்! என்ன காலம்! எங்கள்
இளம் பருவத்தில் விவாகமென்றால் எல்லாவோ கிருப்
பங்கொண் டிருப்போம். யோதவதி விவாக மென்கிற
பேர்களைக் கேட்டால் வெறுக்கிறார்! ஒரு புறம் கண்
வயல்! ஒருபுறம் பெண்! இந்தத் தர்ம சங்கடத்திற்
கென்ன செய்வது?
- வே.** ஐயோ! உமது பெற்றோர் வயதில் மூத்தோரானினும் இது
தெரியாம லிருக்கிறதே! இவர்கள் மணதுக் கணியைவாக
நான் எப்படி மணம் புரிவது? விவாகஞ் செய்துகொண்டு
கதறுக்கங்கள் அனுபவிக்கவேண்டியவன் நான் என்றோ?
காஸ்யீச தேசத்து அரசுளக் குமாரனை மணங்கூடப்
பேர்கிறதிலும் என் தந்தையார்; அய்வார்த்தனைவக் கேட்
கினும் எவ்விது அடக்காச் சினல் கொள்வார். மணத்
தால் என் மணத்துக்கணிய காதனை மணப்பேன். இல்லா
விடின என்னக்கு விவாகமே வேண்டாம்! நான் என்ன
அவர்களை நினைப்பார்களெனது என் காதலருக் கென்னை?

மணம் புரியும்படி? அவர்கள் ஏன் என்னை மணம் புரியும் படி கிர்ப்பந்திக்கவேண்டும்? ஒருபுறம் தக்கை தாயர்! ஒருபுறம் சா மனவும் தாயர்! இந்தத் தாம் சங்கடத்திற் கென்ன செய்வது?—

இருவரும், இனி யோசிப்பதிற் பயனில்லை. 'கடைகி முறை' போய் சேட்டுப் பார்ப்போம்—

[எழுந்த ஒருகூரை யொருவர் சந்திசென்றனர்.]

ப. வேதவதி!

வே. அம்மா!

ப. உன்னைத்தான் தேடிக்கொண்டு வந்தேன்.

வே. நானும் உம்மைமேலே நாடி வந்தேன்.

ப. நன்னென, இப்படி உட்கார், நான் சொல்வதைத் கேள். என் கண்ணல்ல நீ! உனக்கோ வயதாகிவிட்டது. இனி கிவாகுந்தி ரிருப்பது விரைய மல்லவே! எந்தனை காலந்தா னிர்ப்படி. தவிரா ரிருப்பது நீ? கிவாகு மென் கிற பேச்சைக் கேட்கிறும் ஏன் வெறுப்படைகிறாய் நீ?

வே. அம்மா, நான் சொல்வதையும் சற்று கேளுமே. என்னைப் பெற்ற தாயல்ல நாம்! என்முது கோடுவாநீர். எனக்கு கிவாகுத்தின்பீது கிருப்பமே வில்லை. அப்படி கிருக்க நான் கிவாகுஞ் செய்துகொண் டென்ன பயன்? எப் பொழுதுமே நான் கன்னிகையாகவே இருந்துவிட்டால் என்ன தவ நிதிம்?

ப. ஐயோ! நீ அறியாப் பெண், உனக் கொன்றும் தெரி யாது. இது சமத்தியக்களாகிய நமது குல ஒழுக்க மன்று, நான்கு பெயருக்கு நனைப்பாகும்.

வே. நான்தான் அறியாப் பெண், ஒன்றும் தெரியாதென் றெிற்களை அப்படியே இருக்கட்டும். நான் அறிந்தவ னாகியென் கிவாகுத்தைப்பற்றி யோசிப்போம். இப் போது அவசமென்ன?

ப. அப்படி பள்ள, உன் பிதாவுக்கோ வயதாகி வருகிறது எங்களுக்கு உன்னை வன்றி வேறு சந்ததி யில்லை என்பது நீ அறிபாத விஷயமன்றே, உன் பிதாவோ உனக்கு விரைவில் மணம் செய்கித்து துறவறம் மேற்கொள்ள எண்ணுகிறார், உன் தந்தை மணம் கொணக் செய்வவாமோ நீ? இவ் வவம்பத்தாறு தேசத்து ராஜ குமாரர்களில் யாரை வேண்டினும் உனக்கு மணஞ் செய்கிக்கிறேன்.

வே. அது அசாத்தியம்.

ப. ஏறு அசாத்தியம்? கண்ணே, மனத்தில் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய், இன்ன தெய்று சொல் என்னிடம்.

வே. ஒன்று மில்லை யம்மா, எனக்குத் தக்க புருஷனாக ஒரு ராஜகுமாரனும் காணப்படவில்லை ஆகவே எனக்கு விவாகமே வேண்டா யென்கிறேன்.

ப. நீ என்ன, எல்லா அரச குமாரர்களையும் கண்டிருக்கிறாயா என்ன? இதை யம்முடன் சம்பந்தம் செய்தற்குத் தக்க விவாகத்திற்குரிய அரசினங் குமாரர்களின் படங்களைல்லாம் வர வளைத்திருக்கிறேன். அவற்றைப் பார்த்து உன் கண்ணுக் கினிய புருஷனைக் கூறு, உன் பிதாவிடம் சொல்லி அப் புருஷனுக்கே உன்னை மணஞ் செயலிக் கிறேன்.

வே. ஐயோ! அம்மா, உமக்கே னிர்தக் கஷ்டம்? இதில் சாபேஜன மில்லை, யம்மணி.

ப. அப்படி யல்ல, நான் சொல்வதைக் கேள்?—பார் அங்கே?

கெஜ்ஜுவல் வருகிறது.

இ. அம்மணி!

ப. நீதான் சரி, அந்தப்புரத்தில் வரத்த மண்டபத்தில் ராஜ குமாரர்களின் படங்களைல்லாம் வைத்திருக்கிறது. அப்படியே இரக்கிதையால் எடுத்துக்கொண்டு விரைவில்.

தற்கால தெய்வம்

71

ஜ. அப்படியே, இதோ. [கிரகந்த போசென்.]

வே. அம்மா, அப்படித்தான் கோரினேன், அதன்படி உனக்கு விவாகம் செய்கிறீர்கள், அந்த சாஜுகுமாரன் வன்முது காதலோடு வாழ்வா சென்பது என்ன நிர்வாய மாய்மணி? என் சுகத்தை யல்லவோ தாம் 'வப்பொழுதும்' சூத வேண்டும்.

ஒரு சட்டி படங்களைக் கையி வெடுத்துக் கொண்டு
மதபடியும் ஜுஜுஜுவும் வருகிறான்.

ஜ. அப்பா! அப்பா!—

ப. ஜுஜுஜுஜு இதுவா பருவா? ருக்கிறதா உனக்கு?

ஜ. என்ன, அம்மணி, இத்தனை சாஜுகுமாரர்களையும் கமப்ப தெவ்வால் இலேசா?

ப. கொடு இப்படி.—இதேதா பா, வேதவதி.

சாகம்—சௌராய்ஷரம்.

அங்க நேசாதிபதி, அவனிக்கேள் மகிபதி
பங்கமொன்றிலா லீரன், பாருளோர்க் கதி ருரன்.

வே. முகத்தை நோக்கு மம்மா முர்க்க குணமுடையான்
ஜெகத்தினி விலனிடஞ் சிவ்வா னழிவதே?

ஜ. அட்டா! கொஞ்சம் காட்டுக்க னாய்மணி! வாஸ்தவம்!
இப்பொழுதே இவ்வளவு முடுக்கா யிருக்கிறவர் கவி
பரண மாப்பிள்ளையானால் கேட்கவேண்டிய தில்லை
அப்பா! எனக்கே பயமா யிருக்கிறது.

ப. இதேதா பா!—

மகதத்து மன்னன் இவன், மண்டலேஸ்வரனாவான்
பகதத்த ஜெப்பரன் பரினி விவன் தான்.

வே. ஐயோ!

உடலே பொருத்திருக்கும் உன்மத்த விவனைபோ
அடலே தனைபன்ன அறைத்திட்டார் அம்மணி!

ஜ. எதோ! எதோ! சரி! என்னவெல்லாம் இந்த ஐயாதரன்—
எண்ணிப்போ விருக்கிறார், இவரது ஒரு காலுக்கு எட்டு
பெயர், குறைந்த பட்சம் ஐம்பது பெயர், வேண்டும்—
துங்கிக்கொண்டுபோக.

ப. ஜகஜ்ஜரல, விளைபாடாதே இப்பொழுது.

ஜ. இங்கி, மம்மணி; உண்மையைக் கூறினான்.

ப. ஆ! இதைப் பார்!

மச்சிதசத்து மன்னன் மாரல் பிராதபன்
இச்சகத்தில் இவன் எழிலுக் கிணலிலேயே.

வே. ஆமாம்!

கண்ணினை நோக்கிமேல் கருணையில் காதகன்
மண்ணிலே மடித்தாலும் மாலையா விட்டேனே!

ஜ. ஆதிரா!—ஆம்மணி! அதுவு மல்லாமல் ஐயாவுக் கொரு
கண்டா விருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது.

ப. சே! இன்னொரு கண் மின்புற மிருப்பதாகப் பாலனை
படத்தில்

ஜ. ஒகோ! சரிதான், புத்தியும்கூடப் மின்புறமாக இருப்ப
தாகப் பாலனை!

ப. இதோபார், வங்கத்து மன்னன்—கிங்கிர்ஸதர் காலவன்
—சோழராஜன்—காப்பில் வரசன்—

வே. ஐயோ! இதைல்லா மெதற் கம்மணி? இவைகளைப் பார்க்
கப் பசர்க்க எனக்குத் தலை நோ யெடுக்கிறது.

ப. அப்படி யல்ல; நீயாக இவைகளை யெல்லாம் பார்த்துச்
சொல்.

[மத்தவைகளை யெல்லாம் வேத
கூறியும் சொடுக்க அவைகளை
அவன் சீரே எறிந்த விடு
கிறான்.]

ஜ. ஒரு கை விடுக்கிறேன் எத்தனை ராஜ குமாரர்கள் நிறே
விழுந்தார்கள்!

நத்து தெய்வம்

17

விக்கிரமபாஹு வருகிறார்.

வி. வேதவதி!

ப. பிராணநாதா! கோபித்துக் கொள்ளாதீர்! ஏதோ அநியாயமாயாற் செய்ததன்—

வி. அநியாயம் இதற்கு மாத்திரம்! உடம் செவ்வதித் திவ்ய யோ! அநியாயக் குழந்தை யென்று பொறுத்துப் பொறுத் தவிற்து, அரை அண்ணமும் பொறுத்தமாட்டேன் இனி. அயல் நாட் டரசர்களுக்கெல்லாம் அபயான ராமிதது பெண் போன வறி! 'போகிறாணென்று' தினம் வந்த கேட் தும் அரசர்களுக்கெல்லாம் எத்தனை காலம் போக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறது?— இதோ அன்னை புத்தமன்னன் தன் இளங்குமாரனுக்கு உன்னை மணம் புரியக் கேட்டனுப்பியிருக்கிறார் என்ன சொல்கிறார்?

வே. அண்ணா! அண்ணா! அந்த ராஜகுமாரன் வேண்டாம்! வேண்டாம்! அவருக்கு முன்னே விவாகமாயிருக்கிறதே! நான் அவர் இரண்டாவது மனைவியாகி விழுகிறேன்?

ப. பிராணநாதா, எத்தனையோ ராஜகுமாரர்கள் நமது பெண்ணை வரிக்க நமது ஒரே புதல்வி பட்டமவறிவி யாகாது இரண்டாம் கார மாயிதோ? இது என்ரு இஷ்ட மில்லை.

வி. எனக்குத் திஷ்ட மில்லை. தந்த ராஜ குமாரனையே மணம் செய்து கொள்ளென்று பலவந்திக் கிவலை, கப்படிபா மது உனக்கு விவாகம் செய்கின்றோனிடம் வினாவில் என்பதே என் கேரிக்னை; வேதவதி, என்ன சொல் கிறாய்? நான் ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களையும் வர வகழுகிறேன், மார் உனக்கு இஷ்டமே அந்த ராஜ குமாரனை உனக்கு மணம் செய்கிக்கிறேன். விவாகமே வேண்டாமென்று சிடிவாதம் செய்வாதே; என்ன சொல் றுகிறாய்?

வே. அண்ணா, நான் விவாகமே வேண்டாமென்று கூறவில்லை, எனக் கெப்பொழுது கிருப்பமே அப்பொழுது விவா

சுஞ் செய்துகொள்ள விடை வளியும்.

[பிரதாஸின் பாதத்திற் பணிக்குஞ்.]

வி. விடு என்னை, நிகண்டாதே! வேண்ட வேண்டத் தாண்டவ
மாடுகொடியா? பெண்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவிக்கும்
பேதமை இதுதான்! சரி! உன் பிடிவாதத்தைப் போக்
கும் விதத்தில் போக்கவேண்டும். நானாத் தினம் உன்னை
வயன் வந்து தேட்டபோகிலும், கூனா விருந்தாலும் சரி,
குருடா விருந்தாலும் சரி, குஷ்டமா விருந்தாலும் சரி,
அவனுக் குன்ன மணம் செபிக்கிறேன் யார்!

இ. ஆனால் எத்தனை ராஜ குமாரர்கள் இருக்கிற அன்னையும்
குத்திக்கொண்டு குருடாய் வருவார்கள் காண்கு!

வி. உன்னை யார் தேட்டது? ஐகஜ்ஜாலா, உனக் கெத்தனை
முறை சொல்லி விருக்கிறேன் நான்!

இ. அநேகம் தரம்—கோபம் கூடாதென்று!—ஆ! இதோ
வந்தேன்! [வினாத்த போடுஞ்.]

ப. பிராணநாதா, அவன் பிடிவாதம்செய்கிறானென்று தாமும்
பிடிவாதம் செய்வதா? யாராவது பெற்ற பெண்ணை—

வி. சரி! நீ பெண்குப் புத்தி சொல்ல வருகிறாயோ! எல்லாம்
உன்னால் வருவது! உன் புத்திதான் உன் பெண்ணுக்கும்
படிந்திருக்கிறது! உன் விவாகத்திற்கு முன் நீ எவ்வளவு
பிடிவாதம் செய்தாய்?—அந்தக் குணம் படிந்தது உன்
பெண்ணுக்கும்!—

ப. உம்! அப்படி விருந்தபடியினால்தான் உம்மை மணம்
புரிந்தேன். இல்லாவிட்டால் என் தந்தை கூறியபடி—

வி. அநெகஸார் உன்னைக் கேட்கவில்லை இப்பொழுது.—
இதோ கூடாரி வார்த்தை வேதவதி! உன் பிடிவாதத்தை
நிட்டு என் சொல்லுக் கிணங்காவிட்டால் நானே என்
சொற்படி முடிப்பீயன், ஞாபக மிருக்கட்டும்.

[போடுஞ்.]

- ப. வேதவதி, என்ன என்ன கஷ்டத்திற்குக் கொண்டு வருகிறாய் பார்.
- வே. அதிருக்கட்டும் அம்மா, நீங்கள் கூட உங்கள் கல்யாண காலத்தில் இப்படித்தான் பிடிவாதம் செய்தீரா? அதென்ன சமஸ்காரம்? எனக்கு விவாகம் சொன்னால் தான் அம்மா.
- ப. ஐஐயோ! போதாக்குறைக்கு அது ஒன்று? கம்மா இராம அழைக்கும் உனக்குச் சொல்லிவிட்டாரே!— துன்பமில்லை, நான் சொல்வதைக் கேள்—
- வே. உம், உம்! அது சொன்னால்தான்—
- ப. ஒன்று மில்லை, என் பாட்டனார் சாலுரவதேசத் தாயனுக்கு மணம் செய்யவேண்டுமென்று பலவந்தம் செய்தனர், நான் ஒரே பிடிவாதமாய் உன் தகப்பனாடையே பணம் செலுத்துகொள்ள வேண்டுமென்று என் எண்ணப்படியே முடித்தேன், அவ்வளவே—
- வே. நினைத்தேன்!—அம்மா, நீங்கள் அப்படிச் செய்து விட்டு என்னைப் பலவந்திக்கலாமா தாய்கள்?
- ப. நா மென்ன, கிவாகமே வேண்டா மென்று சொல் சொல் அப்பொழுது?
- வே. நா மென்ன, கிவாகமே வேண்டா மென்று சொன்னால் இப்பொழுது?
- ப. ஆனால் எப்பொழுது நீ கிவாகம் செய்துகொள்வது? நாகக்களையில்லாம் இறந்த நெகை? நாங்கள் கண்டு கண் குளிரக் கூடாதென்று இத்தனை பிடிவாதம் செய்கிறாய்? உன்பேரில் தவறில்லை உன் மதிப்பை மயக்க ஒரு மண் ணன் நெந்திராமற் போகான். அவன் வந்து தேர்ப்படு வானாயின் பிறகு நீயாக வந்து 'எனக்கு கிவாகம் செய் யுங்கள், கிவாகம் செய்யுங்கள்' என்று வேண்டுவாய் அப்பொழுது நான் பிடிவாதம் செய்யவேண்டும் அப் பொழுது தெரிவு முறைக்கு!

நற்குல தெய்வம்

இகஜ்ஜாலன் மதப்படிவம் உருகொன்.

- ஜ. அம்மா, தங்களை மகாராஜா அழைத்துவரச் சொன்னார்.
- ப. இதோ வந்தேன்.—வேதமதி, இதோ, நான் பேராய் சமா தாணப்படுத்துகிறேன் மஹாராஜாவை, இதற்குள் நான் சொன்னபடி தீர்மானம் செய், தெரியுமா? [போகொன்.]
- வே. உம்!—இகஜ்ஜாலன், ஏன் மகாராஜா என் அண்ணையை அழைத்தார்கள்? தெரியுமா உனக்கு?
- ஜ. பாரோ ஒரு ராஜகுமாரன்! வந்திருக்கிறாற்போ கிருக் கிறது உம்மை சிவாகத்திற்காகக் கெட்டா.
- வே. ஸ்ரீபா! சிவந்தேன்! சிவந்தேன்! யார் அது? யார் அது?
- ஜ. பாரோ தெரியா தம்மணி! எனக்கு.
- வே. எப்படி வந்திருக்கிறா யார், அதையாவது சொல்.
- ஜ. என்னமா கிருக்கிறா சொன்னால்—ஒரு கண் பொட்டை! இன்னொரு கண்ணை யெல்லாம்! ஒரு கை கொஞ்சம் கொண்டு, மற்றொரு கை யுத்தத்தின் வெட்டுண்டதாம்! ஒரு கால் முடம்! இன்னொரு காதுக்குப் பதிலாக் கட்டை யூண்டு! நடக்கிறார்! தேஜஸ் என்னமோ சூரியனும் சந்திரனும் கலந்த மாதிரியா வந்திருக்கிறது! முகத்தைப் பார்த்தால் கிங்கிடுவதை அடக்கிப்போல் தோன்று கிறது!—
- வே. இகஜ்ஜாலன்! என்னைப் பரிகாசம் பண்ணுகொயா நீ! பேர ரி, இங்கு நில்லாதே!
- ஜ. உத்தரவு.—கேட்டதைச் சொன்னேன்.—கேசபம் வேண்டாம். [போகொன்.]
- வே. ஐயோ! பாரோர் கைக்கப் பாவையாய்ப் பிறந்தேனோ பாவி நான்? இகஜ்ஜாலன் கூறியது குறும்பா நிரூத்த போதினும், எவ்விதமானதும் வெளிய மாரகை மனக்காது வேறொரு மன்னனை மனத்தினும் என்னுல தெப்பிடி?

10328 U. 3. 53

National Library
Calcutta.

Re-1121-

பிதாவோ பிடிவாத முடையவர்!— ஐயோ! பிராண
காதா! நீர் காஸ்கிச மன்னனுப் என் குலவயத் துதித்
திர்! வேறெந்த காட்டாசனாகவாவது பித்திருந் கலாகா
தா? அல்லது காலுவது பெண்ணாகப் பிறவாதிருக்க
வாகாதா? பெண்ணாகப் பிறந்தாலும் உம தாயோ
உருவைய அபியாதிருக்க வாகாதா? சித்தஜ்ஜினை பவந்து
உமது வடிவமுனை என் கண்டதின் வேறொரு புருஷனை
நான் சித்திக்கவு மரவல்லியே! பிராணகாதா! பிராண
காதா!—ஐயோ! ஏன் கருத்தானும் காதலின் கணிக்
காலின் கவினாகாதே என்னைக் காமனைப் புரிய வாரும்
இதேதா கவிழ்த்து கிடக்குக் காதலர்களின் ரூபம்!

[கிணங்க பாஸ்கரன் உருவத்
துடன் படுத்தாருவதுபோல
லேதவது கண்ணெதிரில்
தோர்வகொன்.]

ஆ! இதென்ன விரகை! சித்தப்பிரமைமா? உருவெளித்
தோற்றமா? அல்லது கனவு காண்கிறோமோ?—சற்று
மூன்பாகக் காணும், திடீரென்று என் கண்ணெதிர்ப்
பட்ட தோது? இதென்ன மாயமோ? என் பூரோ
பலமோ? என் னிஷ்ட தோஷத்தின் செய்கையோ, இங்
கனம் என் காதலனைக் கண்ணாரக் காணச் செய்தது?—

[சன் னிடம் ஒயித்துவைத்திருந்த
பாஸ்கரன் படத்தை வெளியே
வெற்று]

ஐயோ! எப் பாதகன் இப் படத்தில் இவர் உருவத்தை
வகைத்தான்? கண்ணைக் கவரும் காதலன் கவினில் காற்
பல் கெல்லியே இது! சி! இதைப் பார்ப்பது பாதகம்!

[அப் படத்தைக் கீழே எறிந்து
விடுகொன்.]

அயர்ந்த சித்திரை செய்கொர்—ஐயோ! இவரைப் பிதா
இங்கு கண்டால் பெருந் திருந் கிடமாகுமே! நான்
என்ன செய்வது? பிதா திடீரென்று இங்கு வந்துவிட்
டால்! ஐயோ! இவரை எழுந்தவோமா? எப்படி எழுந்
புவது!—எனக்கு என்னமா யிருக்கிறது! ஐயோ! காத்

தற்கூல தெய்வம்

லொருபுறம் வலிக்கிறதே!—எப்படியும் என் பிராண
காதலா இவ் வரபத்தினின்றும் காப்பாற்ற வேண்டும்,
என்ன செய்வது? அவர் கிழித்தால் ஏதாவது தவறாக
எண்ணுமாரோ?—எண்ணமாட்டார்! அவர் உயிரைக்
காப்பாற்றும் பொருட்டு தானே செய்கிறோம்.

[மெல்ல கையை சொடிக்கிறான்.]

கேட்டிராது

[பாட்டு பாடுகிறான்.]

இதிலும் எழுந்திருக்கவில்லையே!

[ஒரு படிப்பத்தை அவன் முகத்
தின்மீது ஏறிக்கொண்டான்.]

ஐயோ! எதனாலும் இவர் நித்திரை நீங்கவில்லையே!—
ஆ! அந்தே பேச்சாவும் கேட்கிறது! அதை வருகிறதென்போ
விருக்கிறதே! எப்படியும் எழுப்பவேண்டும். தீண்டியா
வது எழுப்புவோம்!

[சென்றான் இருக்குமிடம் விரைத்
து செல்ல அவன் மறைந்த
போகிறான்.]

ஆ! பிராணகாதா! பிராணகாதா!—எனக்கென்ன பயிற்
தியம் பிடித்திருக்கிறதா என்ன! எங்கே என் பிராண
காதா? சுற்று முன்பாக என் கண்ணாடு கண்டேனே!
எங்கு மறைந்தார் இதற்குள்ளாக? எனக் கொண்டும்
தோன்றவில்லை. கண்ணென்ன கனவு கண்டேனோ?
இல்லை! இல்லை! என் கண்ணாடு கண்டது எப்படி கன
வா யிருக்கும்!—காதலா! காதலா! என் பேதை மனத்
தைத் தாம் இவ்வாறு பரிசோதிக்கிறீரா? இதைன்ன
என்கட்டி மாயம்? எப்படி மந்தா? எப்படிச் சென்றார்?

[தேடுகிறான்.]

இவ்வளவு மதமையும் வருகிறது.

இ. [சிறே டிட்கும் பார்வையின் படத்தைக் கையிற் கொண்டு]
ஓ!—

கை. இவ்வளவு!—

இ. அம்மணி!

- வே. உம்—நீ இந் தோம் எங்கிருந்தாய்?
- ஜ. பூமியின்பேரில்.
- வே. விளைபாட் டொருபுற நிருக்கட்டும்.—ஐக்கஜாலா, நான் ஒன்று தேட்கிறேன், உன்னைமையக் கூறு.
- ஜ. நான் ஏதாவது பொய்—
- வே. உறமாட்டாய் தெரியுமே எனக்கு.
- ஜ. உம்!—
- வே. ஐக்கஜாலா, சத்துமூன்பாக இங்கு யாவது வந்தார் களா?—தெரியுமா உனக்கு?
- ஜ. உம்!—ஜோஸ்யம் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன்.
- வே. விளைபாடாதே மறுபடியும்—
- ஜ. விளைபாடுகிறேனோ! எனக் கென்ன ஜோஸ்யம் தெரி யாதா? அமிர்தஸிங்க ஜோஸ்யர் சிஷ்யனும் ஈரணும் ஒரே நான் பிறக்கவில்லையா? உம்!—
- வே. சீ!—யாவது நமது உத்பாணவனத்திற்குள் சத்துமூன் பாக வந்தார்களா தெரியுமா உனக்கு?
- ஜ. உம்—ஒரு காலஞ்ஞமார் தவிர வேறு யாவரும் வரவில்லை யம்மணி?
- வே. ஆம், ஆம். எங்கே அவர்? எங்கே அவர்?
- ஜ. ஆ! என் ஜோஸ்யத்தை நம்பமாட்டேன் என்று சொன் வீர்களே, இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?—
- வே. ஆமாம், அந்த காலஞ்ஞமார் எப்படி நிருப்பார் சொல், பார்ப்போம்.
- ஜ. சொல்லுமோ?
- வே. சொல், பார்ப்போம்.
- ஜ. “ஒரு கண் பொட்டை, மற்றொரு கண்ணை மூடும்.”—
- வே. ஐக்கஜாலா! என்னை ஏனெனம் செய்கிறாய்? நான் மறநா காலாதிடம் போய்ச் சொல்லுகிறேன்!—

தற்கூசு தெய்வம்

இ. அம்மணி, அவ்வளவு கோபம் வேண்டாம்.—இதோ ஜோஸ்யம் பார்த்துச் சொல்கிறேன், கேளும.—இடது பக்கம் கண்ணத்திற் சிறு மருள் இருக்கிறது.

வே. ஆம், ஆம்!

இ. ஜோஸ்யம்! ஜோஸ்யம்!—ஊது கையில் ஒரு கிரகம் கணம் அணிந்திருப்பார்.—

வே. உன்னாலே! உன்னாலே! எங்கே அவர்? என்கு சொல் றார்? உனக் கொன்றாயும் தெரியும், அகஜ்ஜாலா, உனக்கு ஊது பொன் தருகிறேன் சொல்லிடு.

இ. அவர் இருக்கிற இடமா?—இதென்ன கஷ்ட காலம்!— அது தெரியா தாமணி!

வே. அதெல்லாம் உதவாது.— இவ்வளவு சொன்னவனுக்கு அது தெரியாம விற்குமா? ஜோஸ்யம் பார்த்துச் சொல்.

இ. ஐயோ! அம்மணி! எனக்கு ஜோஸ்யமும் தெரியாது, ஒன்றுத் தெரியாது.

வே. அதெல்லாம் உதவாது, பொய் பேசாதே.

இ. ஐயோ! எனக் கொன்றும் தெரியாதே

வே. உன் உம்! நீதான் அவரை எங்கேயோ அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கவேண்டும், இல்லாவிட்டால் ஒளித் தாதுவத்திருக்கவேண்டும்.

இ. இதென்ன பரித்தியமா விற்குகிறது!

வே. நீ அவரை இப்பொழுது அழைத்து வராவிட்டால் உன் னிடமாட்டேன்.

இ. அம்மணி, என்னை விடா விட்டால் நாளைப்படி அவரை அழைத்து வருவது?

வே. ஆம், ஆம், பொய் அழைத்து வா, கிரகத்தில்.

நத்குல தெய்வம்

33

ஜ. . ஆம், ஆம். இதோ கிரகத்தில் அமைந்தது வஞ்சிக் தேன்—
உம்முடைபு பிதாவை!

[வினாத்து போகிறான், போகும்.
பொழுது படம் எழுதி விடு
விடுகிறது.]

வே. பிராணநாதர் வஞ்சிகர்!—வஞ்சிகர் கிரகத்தில்!—வந்தால்
என்ன செய்வார் உன்னிடம்?—நா னென்ன பேசுவது
அவருடன்? எனக்கு உதவியாக விடுக்கிறது! நான்
மறைத்துக்கொள்ள மாமா?—மறைத்துக்கொண்டால் அவர்
வந்தவுடன் நான் கீழேறியென்று போய்விட்டால்? அது
உதவாது. நான் பிராந்திரப்போன் அமைச்சர் போட்
டும்.—இப்படித் திருப்பிக்கொண்டு தலை குனிந்து நிற்
கிறேன். அவர் அருகில் வந்தவுடன் நானத்தால் முகத்தை
திருப்பிக்கொள்வேன்—அவர் தன் அழகிய காதலால்
என் முகத்தை மெல்லத் திருப்புவார். நான் என்
காதலனைக் கடைக் கண்ணாற் பார்ப்பேன். —அவர்
எனக்கு முத்த மிடுவார்!—

பின்புறமாக பதின் மெல்ல வந்து நித்திரை.

ப. பிறகு?—பிறகு என்ன செய்வார்?

வே. உம்! போய்க்கள் அம்மா!

ப. ஆம், நான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். நீதான் ஒரு
பிராணநாதனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டாயே!—

வே. என்ன அம்மா, நீயும் எனம் செய்கிறீர்கள்?

ப. நான் ஏனெனம் செய்கிறேன். சமரசாரம் என்ன? ஏது
இதற்குள் புத்தி மாறியது? பாசாரப்பற்றி பேசிக்கொண்
டிருந்தாய்? வந்த சந்திரமாரன் உன் முகத்தைத் திருப்பி
முத்தமிடப்போகின்றவன்?

வே. போய்க்கள் அம்மாவி!

ப. இனி உதவுமா? கண்டுபிடித்துவிட்டேன்! எந்த சாது
குமகனாய்து காதல் கொண் டிருக்கிறாய்? சொல் என்

ஸிடம், காணப்படாதே. எப்படியும் அவனுக்கே உண்டு
மணம் புரிகித்தேன்.

வே. அப்படி சத்தியம் செய்துகொடுங்கள்.

ப. அப்படியே ஆகட்டும். வேதவதி, நீ விவாகம் செய்து
கொண்டால் போதுமென்று கோரிக்கொன் டிருக்கி
றேமே உன் சதாவும் காணும். இதற் கென்ன தடை
கூறப்போகிறோம்? நீயாகக் கேட்கும்பொழுது? எந்த
சாதுகுமாரன்ரிது காதல் கொண் டிருக்கிறாய்? என்னி
டம் கூற வெட்கப்படுவானேன்?

வே. [பாஸ்கான் படத்தை எடுத்துத் தன் தாயரிடம் கொடுத்த]
இந்தா என் பிராண்டாதர்!—

ப. கண்ணே, உன் அழகுக் கெற்ற அரகினைக் குமாரனையே
வந்தாய்! மிகவும் சந்தேகம்! இதேது படம்? இது
மாற்றவைக்குட னிருக்க கான் கண்டதில்லையே! யார்
இந்த சாதுகுமாரன் தெரியுமா உனக்கு?

வே. காஸ்பீர மன்னன் புதல்வன்—

ப. ஆ! ஆ! ஐயோ, வேதவதி!—காஸ்பீர மன்னன் புதல்
வனா?

வே. ஆம்—ஆம்மா, நீங்கள் சத்தியம்செய்து கொடுத்திருப்
பதை மறக்கலாகாது—

ப. ஐயோ! வேதவதி!

காகம்—முகாரி

ஆகாத விடத்தன்னி லுயோரி காதல்கொண்டாப்
சாகாத சச்சரவுத் தந்தையவர் கொண்டுக்கடையர்
பொகாத விடத்தன்னிற் போயிடுமோ வுன்னிதய
கொகாதுன் மனத்தனை அண்ணிகடையே மாற்றுவையே.

வே. ஆம்மா, என்ன ஒன்றும் அறிபாதவர்போல் பேசுகிறீ
ரே! காதல் ஒரு புதுவகையேற் கொண்டதின் கடவுள்
வந்தாலும் மனம் மாறுமோ? ஆம்மா, என் னாகா

தற்குல தெய்வம்

௭

உமது கைசில் ஸ்பாமித்தேம், என் பிராணபாதஞ்
கென்னை கிளர்ந்துகொய்து கொடுத்தாம் உன் தாது
வேன். இல்லாவிடின உயிர் துறப்பேன். இது நிச்சயம்!

ப. வேதவதி, ஐயோ! எனக் கொரு ஆட்சேபமாய் பிழிவி,
ஆயினும் உன் பிதரகின் பண்புநாத யாது நெருப்பாது?
அவரே அந்த அரசினங் குமரன்! அது நமத்துநெய்கம்
வைத்து எப்படியாவது அவனைக் கொல்ல நினைப்பார். செய்
திருக்கிறாரே!

வி. [உள்ளிருந்து] ஆ! அந்நாயக சமாசாரம்!

வே. அம்மா! அம்மா! பிதர வருகிறார் கோபமாய்! இந்த
ஐகஜ்ஜாலன் ஏதாவது சொல்லிவிட்டானேயு வன்மையா!
அம்மா! நீந்தான் என்னைக் கப்பாற்றிவண்டும், என்
னாயிர் உமது கைசு விருக்கிறது!

[புகித்து சித்திரர்கள்.]

மதுபடியும் விகீரணபாஷு வருகிறார்.

அவர் பின்னும் வருவிய சித்திரபுடன் ஐகஜ்ஜாலன்
வருகிறான்.

வி. எங்கே அப் பாதகன்? எங்கே அவன், ஐகஜ்ஜாலன்?—

ஜ. இங்கேதான் வந்திருக்கவேண்டும்! நேராகக் கேளும்.
உமது புகளே, சமாசாரம் என்ன வென்று.

வி. வேதவதி! நடந்த சமாசாரம் என்ன, உண்மையைக் கூறு
கிறாயா என்ன இப்பொழுது?

வே. அண்ணா, என்ன சமாசாரம்?

ப. பிராணநாதா, இதென்ன சாகசம்? நான் போய் மெல்லப்
பேசி நமது குழந்தை மனத்தைத் திருப்பி வருகிறேன்,
சற்று வராமலிரும், என்று சொல்லி வந்தேனே! இதற்
குன்னாக உண்மை யார் வரச்சொன்னது? இப்பொழுது
தான் சற்று இணங்கி வந்தான்—

வி. அதெல்லா மிருக்கட்டும், பாண்டாய் இங்கு வந்தது
உண்மையானே?

ப. யார்? யார்?

வே. யார் அம்மணி அது?

ஜ. யார் அம்மணி அது? ஐயோ பரபம்!

வி. வேதனதி! லாஸ்தவத்தாகக் கூறு, காஸ்பீர மன்னன் புதல்வன் இங்கு வந்தானா?

வே. யார் அது காஸ்பீர மன்னன் புதல்வன்?—அம்மா! பிரா ஏன் என்னிடம் இவ்வாறு கேட்பமாய்ப் பேசுகிறார்? இதற்குத்தான் எனக்கு விசாகமே வேண்டாமென்றது, எனக்கு வேண்டாம் போகுகள்!

[ஒருபுறமாகப் போய் நிற்கிறான்.]

ப. பிராணகாதா! இதென்ன? இப்படித்தானே எல்லாவற்றையும் கெடுக்கிறீர்கள். அவள் சற்று முன்பாக நாம் கொல்லுவதையு. விவாகஞ் செய்துகொள்வதாக இணக்கி வந்தாள்! இதற்குள் இங்கு வந்து ஏதோ கேட்பமாய்ப் பேசி அவள் மனத்தை மாற்றிவிட்டாள்! போம், பிராணகாதா.

[ஒருபுறம் போய் நிற்கிறான்.]

வி. ஆனால் பாண்டகன் இங்கு யாஸ்தவன்? நாகஜநாலன் கூறினான்!—

ப. இவ்வாறு அவன் வருவதாவது? அந்தப் பரித்தியக் காரன் கூறியதை நீர் அப்புகிறீர்?

ஜ. நானு பரித்தியக்காரன்!—

வே. அது யார் அன்னு அந்த ராஜகுமாரன்? மற்றதேசத்த ராஜகுமாரர்களை பெல்லாம்பற்றி என்னிடம் கூறினீர், இவ்வாற்பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லையே!—

வி. ஐகஜநாலன், என்னிடம் பொய்யா கூறினாய்?

ஜ. பொய்யா! கொஞ்சம் பொறுங்கள். இதே ராஜகுமாரி வந்துக்கொண்டிருந்த அவர் படத்தைப் பார்த்துகிட்டு அப்பறம் கொல்லுகள்.

வி. எதோ? எதோ?

வே. அந்த தாஜகுமாரர் படமா?—அம்மா, அதை யேன் நீங்கள் என்னிடம் காண்பிக்கவில்லை, நான் பார்க்கவேண்டும், என்கே அது?

ஐ. இங்குதான் கிருந்தது! என்கே போயது? [தேடிப் பார்க்கிறான்.]

வி. வேதவதி, நீ அதைப் பார்க்க வராதா, சற்று பெரும.

வே. ஏன் அண்ணா?

வி. அப்புறம் சொல்கிறேன்.—ஐக்கஜாஸா, என்கே அது?

ஐ. இங்கேதான் கிருந்தது. [தேடிக்கொண்டே]

வி. இங்குதான் கிருந்தால் என்கே போகிறார்களா? என்ன பயித்தியக்காரனா கிருக்கிறாய்!

ஐ. பயித்தியக்காரனா!—போதும்! பட்டப் பெயர்! உன் எதைச் சொன்னதின் பலன் இது.

வே. அண்ணா, காஸ்மீர் மன்னன் குமாஸ்தாக்கள் என்னை விவாகஞ் செய்துகொடுக்கப் போகிறார்கள்? ஐயோ! எனக்கு அவர் வேண்டாம். எப்படி விருப்பாரோ? என்ன அவஸ்தைமாய் விருப்பாரோ? என்ன புத்தி தரினாரா விருப்பாரோ?—இதற்காகத்தான் நான் விவாகமே வேண்டாமென்று சொன்னது.

ஐ. அம்மா! இப்படி வல்லவோ இருக்கவேண்டும் புத்தி! மெச்சினேன்! மெச்சினேன்!

வே. பாகுங்கள் அண்ணா! இந்தப் பயித்தியக்காரனும் என்னை ஏனெனம் செய்கிறான்!—

ஐ. சரி! தாங்களும், பயித்தியக்காரனென்று அழைத்து விட்டார்களே! சரியாகிவிட்டது பாக்கி! ஆனால் நீங்கள் அழைத்ததுதான் சரி! நீங்கள் தானே என்னை பயித்தியக்காரனாகிறீர்கள்.—

வி. பேரதம், சிறத்த தகழ்வுகூலி.—வேதவதி, நீ வருந்தாதே. அந்தப் பாய்காணுக் குன்றை நான் ஒருகாலும் கிலாகஞ்செய்து கொடுப்பதில்லை!—அதிருக்கட்டிம் கண்ணே, சற்று முன்பாக உன் தாயாரிடம் நீ மணஞ்செய்து கொள்வதாக ஒப்புக்கொண்டது வாஸ்தவம்தானா?

வே. ஆம், நீங்கள் அல்லவாவு கேட்டபொழுது நான் மறப்பது நியாய மாருமா?

வி. நன்றாகக்கறியுய், வேதவதி, அதுதான் கல்லபெண்ணுக் கடைபாணம்.

ப. என் வயிற்றில் நிறத்தது கல்ல பெண்ணு இராது எப்படியிருக்கும்?

வி. சரிதான்.—வேதவதி, சீக்கிரம் ஐம்பத்தாறு தேசத்தினு முள்ள அரசினக் குமரர்களை வெல்லும் வரையறைக் கிறேன். அவர்களில் உன் மனதுக் கிளிய மனுவனை நீ மணப்பாய்.

வே. அப்படி வேண்டாம், அண்ணா. எல்லா தேசத்து ராஜ குமரர்களையும் வரையறைத்து எவ் குெருவன் உமது கில்லை வளைத்து நாம் ஏற்படுத்தும் கல்கத்தை எய்குனே அப்படிப்பட்ட ராஜகுமரனுக்கே நான் மாலை குட்டவேண்டு. சுத்தவிரானுடைய உமது பெண்ணைப் பிறந்து எனக்கு ஒரு சுத்த விரையன்றி வே குெருவனை யும் மணக்க இஷ்டமில்லை.

வி. சபாஷ்! நன்றாய்க் கொள்ளுய்.

இ. சபாஷ்! சபாஷ்! சுமரச்சரம் தெரிநிறை.

வி. உடனே சபம்வரத்துக்கு கால்குறித்து ஒகை அனுப்புகிறேன் எல்லா அரசருக்கும். வேதவதி, உன் புத்தி சாஸித்தனத்தை இழிபொழுதுதான் எறித்தேன். நான் வருகிறேன்.

[போகிறார்.]

- ஜ. அம்மணி, காஸ்மீர் மன்னன் புதல்வனுக்கும் ஒகை யதப் பும்படி சொல்லவா?
- ப. ஜக்ஞஜாஸ, பேச, வினையாடாதே! மகாராஜாவிடம் கூறி தண்டிப்பென் பிறகு!
- ஜ. செய்வீர்கள்! செய்வீர்கள்!
- ப. வேதவதி, நாம் போகோம் வா.
(வேதவதியும், பத்மினியும் போகி
குர்தன்.)
- ஜ. பெண்ணாகப் பிறந்தால் இப்படிப் பிறக்கவேண்டும், கயம்
லா தினத்தில் ஏதோ சூது நடக்கப்போகிறது! பார்ப்
போம், [போகிறான்.]

இரண்டாம் அங்கம் முடிவாகு.

சத்தியப் பெயர்

முன்னுரை அங்கம்.

குடும்பம்—அரசனாடைய கொளு மண்டபம். காவல்—பகல்.

அதேகம் அரசர்கள் உட்காத்திருக்கின்றனர்.

ஒருபுறம் மந்திரியும் இவ்வாறும் இருபுறம் அரசர்களை மெய்வாய்
மரியாதைசெய்து அழைத்துக்கொண்டுபோய்
ஆசனங்களில் உட்காரவைக்கின்றனர்.

அங்கதேசத்து அரசர் வருகிறான்.

ஐ. வரவேணும்! வரவேணும்! தங்கள் வரவுக்காகத்தான்
எங்கள் அரசர்களும் எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள்!

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] எல்லோருக்கும் முன்னே வந்துகிடும்!

வந்தது மகன் வருகிறான்.

வரணும்! வரணும்! எங்கே தங்கள் வராதிருக்கிறீர்
கனோ என்று பயத்திருக்கேன்!

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] மந்திரி, அழைப்பா விட்டிற்கு துழையச் சம்
பத்தி!

பாண்டிய மகன் வருகிறான்.

ஆறாறா! வரணும்! தங்கள் வராமல் கைபக்கு ஓர்
அழைக்கலை.

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] திருஷ்ட பரிசாசம்!

கிண்ட அரசர் வருகிறான்.

ஒகோகோ! வரணும்! வரணும்! எங்கே தங்களுக்
கதுப்பிய ஒகோகோதிருக்கிறதோ என்று மந்திரி

தற்கால தெய்வம்

யவர்கள் இரண்டு ஒரே யனப்பினர் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
பேய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] மந்திரி, இவருக்கு மன ஒரேயே அனப்பினர்
கூடே, இவரை யார் யார் சொன்னது ?

சேஷனாட்டு மக்கள் வருகிறார்.

வரணம் ! வரணம் ! தங்களைத் தான் நான் கோரிக்கொண்ட
புருஷேதன் ! தங்கன் வராது சனப் நிறைய கில்லை. தான்
கள் உட்காரவேணும், சனப் நிறைய வேணும் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
பேய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] மந்திரி, ஆசனம் உடையவர்களே இரக்
கிரகை !

சேஷனாட்டு அரசர் வருகிறார்.

ஆஹா ! வரணம் ! வரணம் ! எது இவ்வளவு நேரம் ?—
இந்த மோதிரம் கொஞ்சம் மறைத்திருக்கிறது—ஆ ! சரி !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
பேய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] மந்திரி, இவர் கில்லை வளைக்க வந்தாரோ,
பல்லி இனிக்க வந்தாரோ ?

கேய அரசர் வருகிறார்.

அட்டா !—வரணம் ! வரணம் ! முதலில் அடைவானமே
தெரியவில்லை ! நெடு நா ளாச்சுது பார்த்து ! காங்கே, தன்
களுக்கு பெரிய ராஜ்யம், எவ்வளவு விவகாரம், என்ன
கமாச்சாரம் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
பேய் உட்காரவைக்கிறான்.]

[ஒரு புறம்] மந்திரி, இவர் யார் ஆசாமி தெரியவில்லை !

பாலகரன் உயோநிகளு அரவன்போய்

யேஷம் பூண்டி வருகிறார்.

ஹா ! ஹா ! ஹா ! வரணம் ! வரணம் ! தங்களைப் பார்த்
தால்தான் கண்பாண மரப்பிள்ளைபோல இருக்கிறது ! சந்

தற்கூல தெப்பம்

தேசமில்லை, மண மாரி தங்களுடையதுதான் !

[மந்திரி அழைத்துக் கொண்டு
போய் உட்கார்வைக்கொன்.]

[ஒரு புதம்] மந்திரி, இந்த மெத்திற்கும் கலியாண ஆகை
விடவில்லை பார்த்தீரா !

[மற்ற அரசர்களையும் இவ்வளவே
அழைத்து மரியாதை செய்கின்
தனர்.]

இதற்குள்ளாக பதிரிவிடம், வெந்நீரும் தாநியர் புடைகுழ
உப்புரிவையின்மீது வருகின்றனர்.

வே. அம்மா, என்னிகிட்ட தேவைததான் என் பங்கிலிருந்து
என் பிராணநாதரை இச் சபைக்குக் கொண்டுவந்து விட
வேண்டும்.

ப. அவருக்கு நீ அனுப்பிய ஒலை போய்க் சென்றதோ இல்
லையோ ?

வே. அதுதானே தெரியாது தனிக்கிறேன்.

ப. ஒருவேளை செய்வத மண்டபத்தில் மற்ற அரசர்களுடன்
எங்காவது உட்கார்ந்திருக்கிறாரோ பார்ப்போம். குடி
னும் வேதவதி, அவர் தன் திணைபந்துடன் வந்தால்
மற்றாரை பார்ப்பாராயின் நம் தெண்ணமெல்லாம்
கெடுமே, அதற் கென்ன செய்வது ?

வே. அதற்காகத்தான் மாறு வேஷம் பூண்டு வரும்படி ஏழுதி
யிருக்கிறேன்.

ப. ஆனால் நாம் தேடிப் பார்ப்பதில் என்ன பிரயோஜனம் ?
மாறு வேஷம் பூண்டுவந்தால் காம் எப்படி அறியக்கூடும் ?

வே. அம்மா என் பிராணநாதர் என்ன மாறு வேஷத்தி லிருந்
தபோதினால் என் காதலால் கண்டுபிடித்துவிடுவேன்
கான்.

ப. ஆனால் நீதான் தேடிப்பார்.

வே. ஐயோ ! என்கு தேடியும் காணாமே !

ப. அதோ பார் வேதவதி, உயர்ந்த கிம்மாசனத்தில் வலது புறமாய் உட்கார்த்திருக்கிறோ, அவரா யிருக்குமா?

வே. அல்ல, அம்மணி.

ப. அல்லது இந்தப் புறம், ரீதாம்பரத் தக்கை யணிந்திருக்கிறோ, அவரா யிருக்குமா?

வே. அல்ல, அம்மணி.

ப. மத்திரிபுடன் கைகத்தவண்ணமாய்ப் பேசிக்கொண் டிருக்கிறோ, அந்த ராஜகுமாரனு யிருக்குமா?

வே. இராம அம்மணி.

ப. காதில் மரசதமணி துலக்க கலசத்துடன் வந்திருக்கிறோ, அந்த வீரனு யிருக்குமா ஒரு வேளை?

வே. உம்—உம்—!

ப. இதோ தாம்பூல மணித்த வண்ணம் தன் மேட்டினடன் பேசிக்கொண் டிருக்கிறவர் உன் பிராணசாதர் ஜாகையா யிருக்கிறதோ யிருக்கிறதே.

வே. இல்லை, அம்மணி.

ப. பிறகு யார்தான் சொல், யாரைக் கேட்டாது? இல்லை வென்கிறாய்—அதோ கரைத்த கிழம் ஒன்று வந்திருக்கிறதே அதுவா?

வே. அம்மணி, என்னை ஏன்னம் செய்வாதிர்கள்! அப்போல் தான் இருக்கிறது!—

ப. சீக்கி! வேதவதி, கிண்பாடுகிறவா என்ன? என்னதான் வேஷம் தரித்தாலும் சபதுகட மாறுமோ?—ஒருவேளை அவருக்கு போய்ச் சேர்த்திராது மன ஒலை, அல்லது சேர்த்துப் வராதிருக்கிறோ?—ஒருவேளை அவர் யாரிருந்தால் பிறகு என் செய்வாய் நீ?

வே. காணென்ன செய்வது?—கம்மா இருப்பது.

ப. கம்மகரம் எப்படிப் போவது?

வே. அவரை யன்றி நாம் ஏற்படுத்திய கல்கத்தை பெய்ப்பவர் ஒருவரு மில்லை இவ்வுலகில். ஆகவே நான் பயப்பட வேண்டியதின்கூ டும்மா,

ஜ. பராக்! ராஜாதி ராஜன் சிக்கிரமபாஹு மஹாராஜா கொலுவுக்கு யருகொர்! பராக்!

பரிவாரங்கள் புடைகுழ லிக்கிரமபாஹு

கருகொர்.

வி. [சிம்மாசனத்தில் வீழ்ந்திருந்து] மந்திரி, சபைக்கு எல்லா அரச சர்க்களும் வந்துவிட்டார்களா?

ஜ. அங்க, வங்க, கலிங்க, குலிங்க, ஒட்டிய, கன்னட, காதா, காம்போஜ, கொட, குடக, குந்தல, குலிந்த, குர்ஜர, கேகய, கோள, கொங்கண, கொல்ல, கோசல, சாலு, சிங்கன, சிந்து, சின, ராசேன, சோழ, பரணிய, சோகக, திராவிட, துளுவ, நிடத, நேப்பாள, பாஞ்சால, பப்பர, மல்லல, புலிந்த, மகத, மச்ச, மகராஷ்டிர, செளராஷ்டிர, மலையாள, மறவ, யுகந்தர, விதர்ப்ப, வங்கன, கர்ஜடக, அருண, பவன, ஆந்திர, ரட்டிய, சவ்விர, அயோத்திய, கருச, இலாட, காச முதலாகிய றும்பத்தாறு தேசத்து மன்னர்களும் வந்திருக்கிறார்கள் மஹாராஜா!

வி. சந்தோஷம்.—ராஜாதி ராஜர்களே! இனி தாமதஞ் செய்வானேன்? யார் யாருக்கு என் கண்ணிகையாகிய வேத வதிகைய மணக்கவேண்டுமென்று விருப்ப மிருக்கிறதோ அவர்களைல்லாம்—

எல்லோரும், [சுழந்திருந்து] ஆ! ஆ!—

வி. அவர்களெல்லாம் ஒவ்வொருவராக வந்து இதோ இப்பாரிய மில்லை வளைந்து, நானேற்றி, அந்தரத்தில் பறக்கும் சக்கிரத்தை வீழ்த்த முயலுங்கள்; யாரொருவர் அங்கணம் செப்டிசூரோ அவருக்கு என் மகள் மணமாகி ரூட்டுகாள்.

எல்லோரும், ஈ!—

வி. தாமதம் வேண்டாம், ஆரம்பிக்கலாம்—

[ஒவ்வொரு அரசனும் தன் டங்கத்
கிணுக்கும் அரசனைப் பார்த்து]

எல்லோரும். ஏன், தாங்கள் போய்ப் பார்த்திருக்கிறீர்கள்! தாங்கள் போகலாம்! தாங்களே! [உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்.]

ஜ. அட்டா! என்ன! எல்லாம் சும்மா உட்கார்ந்துகொண்டு இருக்குதுகள். கொஞ்சம் முன்னே எல்லோரும் ஒன்றாய் எழுந்த வேகத்தைப் பார்த்துப் பயத்தேன், மறுபடியும் இத்தனை பெயருக்கும் பெண் எங்கு சம்பாதிப்பதென்று!— அட்டா! இவ்வளவுதானா? சமாசாரம் கேட்டவுடன் கம்மென்று உட்கார்ந்துவிட்டதுகள்! சரி தான்!—மத்திரி, இதெல்லாம் உதவாது! கசம் சும்மா இருந்தால் இவர்களும் சும்மா இருப்பார்கள். நாம் போய் ஒவ்வொருவராய்க் கேட்டுப் பார்ப்போம், வாரும்.

கு-ம. ஹா— [சுரேஷன் நெழுந்திருக்கிறார்.]

ஜ. ஆஹா, எழுந்தாரையா சிங்கம்!—அட்டா! எங்கே போகிறார்? [அவரைத் தடுத்திருன்.]

கு-ம. அவசரமாக வெளியில் போகவேண்டும், மறுபடியும் வருகிறேன். [போய்விருன்.]

ஜ. மறுபடியும் வருவதே தினி! முதலிலேயே யிஞ்சிக் கொண்டார்.—மத்திரி, இன்னும் தாமதித்தால் எல்லோரும் போய்விடுவார்கள், வாரும் கேட்போம் இதே, அங்கு தேசாதிபதி!

சாகம்—ஆகந்த ஸபாசு.

ம. அங்கு தேசாதிபதி அட்டியேனினி சிங்கம்போலவே கீர் சிறி எழுந்திரும்

அ-ம. கங்கு சொல்லுவார், நான்முன் சொந்திட்டால் காலியிர் பாரிய காலாரு மன்னார.

மந்திரி, என்ன தெரியாமல் பேசுகிறீர்! நான், முன்-
னெழுந்தால் பெரிய சாஜாக்களை பெல்லாம் அவமானம்
செய்ததாகும்! பெரிய சாஜாக்களெல்லா மிருக்கிறார்கள்
அவர்களைப் போய்க் கேளுமையா முன்பு! நான் சிற்றா-
சன், மரியாதை பார்க்கத் தேவையில்லைவா?

இ. ஆமாம்! ஆமாம்!—[ஒரு புறம்] தபித்துக்கொள்ள மரி-
யாதை பெல்லாம் வருகிறது!—வாரும் போவோம், வங்-
கத்து மன்னாட்டம்.

ராகம்—பைசி.

ம. வங்கத்து மன்னனை, வளைத்திடும் கிஸ்கினை
வஞ்சியை மணர்திடும், அஞ்சாமலே நீரும்.

வ-ம. பங்கப்படுத்திவிர், பாராளு மன்னர்முன்
அங்கத்தரசனை, அழைப்பதோ என்முன்.

மந்திரி, இவ்வளவுதானா உமது புத்தி? இத்தனை அரசு-
சகுக்கு முன்பாக என்னைப் பங்கப்படுத்தினீர்! அங்கத்-
துச் சிற்றரசனை முன்பு அழைத்துவிட்டு பிறகு சாஜாதி
சாஜானு என்னை அழைப்பதா? இப்பொழுதே இவ்-
வளவு மரியாதை செய்தால் பிறகு உமதரசன் மகளை
மணந்தபின் என்ன மரியாதை செய்வீரே தெரியாது!
வேண்டாம் நமக்கு இந்த சம்பந்தம்!

இ. அட்டா! என்ன கோபம்! என்ன கோபம்! என்ன
கோபம்! இதுவும் ஒரு விதம்தான்!—மந்திரி, பார்த்தீரா
உமது தப்பு!—ஐசக்கிதை!—இதோ சிங்கை மன்-
னன்! இவர்தான் சரி! இவரைக் கேளும்.

ராகம்—சங்கராபரணம்.

ம. சிங்கை மன்னனை, எங்கள் குறைநீர்த்து
மங்கையை மணர்துரீர், மகிழ்ந்திவிசே,

சி-ம. கங்கையவள் தாதும், தங்கையெனக் காவாள்
நானிலம் நனைத்திட, நானே மணப்பதோ.

மந்திரி, இதுவகையில் உம்மைப் புத்திரசாலியென்று நினைத்திருந்தேன்! இவ்வளவுதானா உமது புத்தி? வேதவதி அம்மான் எனக் கென்னவேண்டும் தெரியுமா? தங்கை முறைபாபிற்கே! நான் தங்கையையா மணப்பது? என்ன அறிவினா விருக்கிறீர்?

ஜ. அப்படி அரசே, தங்கை?

சி-ம. என் முப்பாட்டனாளுடைய மாமனார் தம்பியின் பேரப் பிள்ளைக்கு—

ஜ. போதும்! போதும்! தெரிகிறது ஸ்பஷ்டமாக! அப்படி விருக்க அவகாச கேட்கலாமா? மந்திரி!—வாரும் தேவ மன்னனிடம் பேரவேரம் ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்—[ஒரு புறம்] என்ன சாக்கு சொல்லலாமென்று!—

சாகம்—கல்யாணி,

ம. தேகவ மன்னனே, கீர்த்திப்பறவே இன்று எகிரீர் கல்கத்தை, எய்து மணப்பிரே,

கே-ம. பேரகப் புறப்பட, பூனை எதிரவந்த தாகையினனே, ஆசைப்படே னானே!

மந்திரி, ஆசைப்பனை பொன்று பிழலை. இந்த கல்க மல்ல, இதைப் பார்க்கினும் கடினமான கல்க மெய்தல் எனக் கொஞ் கஷ்டமல்ல —

ஜ. ஆனால் எழுந்திருக்கிறதானே உடனே?

கே-ம. ஆனால், நான் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்ட பொழுது பூனையொன்று குறுக்கே வந்தது. அந்த கருணர்ப்பற்றி இதில் பிரவேசித்த இந்தப் பிழலை.

ஜ. சரிதான்,—மந்திரி, அப்பொழுதே நான் கொல்லியிலே, இவர் கூற்றாய் யோசித்துக் கொண்டார்—சாக்கு—வாரும் இதோ சொழாஜன்.

தற்குடி தெய்வம்

பாசகம்—சாவேரி,

ம. சோழதேசாதிப, சொன்னபடி செய்தே
சொண்ணக் கொடியாளே, சகமாய் மணந்திடும்.

சோ-ம. மந்திரி, முறை சரியாயில்லை, அதுதான் யோசிக்கிறேன்.

ஐ. ஐயோ! அது உதவாது. அந்தச் சாக்கு அப்பொழுது
இன்னொருவர் சொல்லிகிட்டார்! வேறே ஏதாவது
சொல்லுவதன்.

சோ-ம. நான் சொல்லவந்ததை முழுதும் கேட்கவில்லையே,
காளைக் கரும் குழலான், காக்குமென் தாய்போல்
கண்ணிற் புலப்பட்டான், கடிந்தான் மணத்தையே.

மந்திரி, சற்று முன்பாக மாடியிது வந்தபொழுது திரும்பிப்
பார்த்தேன் சாறுகுமாரியை. நான் பார்த்தபொழுது
என் தாயின் ரூபம்போல் தோற்றியது! அது முதல்
அம் மாதின் பிது மணம் செல்லவில்லை!

ஐ. ஈன்றாய்த் திருப்பினீர்! தமது புத்தியே புத்தி!—இதோ
சேர மஹாராஜன்!—ஐயா, ஐயா! முத்ததைத் திருப்
பிக்கொள்ளாதீர்! மந்திரி விடுவாரா?

பாசகம்—மோஹன.

ம. சோனே நீர் பெரும், சிங்கம்போல எழுந்து
சிக்ஈமாய் மணம், செய்வவே வாரும்.

சே-ம. மந்திரி, சமரசராம் தெரியாதோ!

கேர சம்சாரத்தைக், கோணியே துறவறம்
கொள்ள நான் எண்ணினேன், குமரியை வேண்டேன்,
சமரசராம் தெரியாமல் நீர் எப்படித் கேட்கிறீர்! நில்லா
தீர், பேசும், நான் சம்சாரத்தையே விட்டுவிடத் தீர்மா
னித்திருக்கிறேன்!

ஐ. ஐயோ! எங்கள் ராஜ குமாரிக்காக நீங்கள் துறவறம்
ஏன் கொள்ளவேண்டும்? நான் உங்களைக் கேட்க

கிள்ளி. இல்லறத்திலேயே சுகமா விரும்.— இன்னும்
பார் பாக்கி?—ஆ! அதோ ஒரு அரசன் மிகுதியா விருக்
கிறார்! பல்லவ ராஜன்—

ராகம்—காம்போசி.

ம. பரசெங்கும் போற்றிடும் பல்லவ ராஜனே
பாணவைய மணந்திடப் பாரும் பரக்கிரமம்.

பா-ம. தர மிரண்டுண்டு தனியாகவேதான்
தங்கினேன் இங்கு தவவுரீர் செய்யும்.

மந்திரி, இங்கே வாரும், ஒரு சமரசாரம். எனக்கு
இரண்டு தரங்க விருக்கின்றன. அந்தக் கட்டம்
பொறுக்க முடியாமல் தனியா விருக்க நான் இங்கு வந்
தேனே பொழிய இன்னொரு விவாகம் செய்துகொள்ள
வந்தவனல்ல. இரண்டே போதும், மூன்றாவ தொன்று
வேண்டுமா?—என்றை மன்னிக்கவேண்டும்.

ஜ. மந்திரி, ரகசியம் வேறு இதில்?—சரி! இனி பாசைக்
கேட்பதா! எல்லோரும் சூபதா—ஆ!—அதோ இருக்கி
றார் பாண்டிய ராஜன்!—

ராகம்—காண்டார.

ம. பார் புகழ் பாண்டிய, ராஜனே நீர் தரணம்
பாணத்தை எய்தெங்கள், பாணவைய மணந்திடும்.

பா-ம. மந்திரி!

காசீமுகம் பேசலவே கடி தினி'லெய்வேன்
கை சுளிக்கிக்கொண்ட, கரணமென் செய்வேன்!

இதென்ன எனக்கு ஒரு வட்சியமா? ஆனாலும் இப்
பொழுது என் செளரியத்தைக் காட்ட முடியாம லிருக்
கிறது.

ஜ. ஏன்? ஏன்?

பா-ம. என் கை பெரு கிரல் கருந்திக்கொண் டிருக்கிறது, ஆக
லே கிள்ளி விண்ப்பது அசாதாரணம்!

ஜ. துதுது! அடடா! என்ன கஷ்டம்! என்ன கஷ்டம்!
உம்—மந்திரி, இன்னும் பாராவது மிருத்திருக்கிறார்களா
பார்ப்போம்— ஆ!— அதோ ஒருவ ரிருக்கிறார்!—
என்ன தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்—ஐயா, மலையாள
மன்னனே! தூங்கினால் கிட்டிவிடுவோமென்று பார்த்
தீர்ப்பா விருக்கிறது! அது உதவுமா? எழுந்திரும், நீர்
தான் சரி!

ராகம்—பூபாளம்.

ம. மலையாள பூபாளா, மலையிட்டீட நீர்
மணங்களுவிர், மகிழ்ந்தே எழுந்திரும்

ம-ம மந்திரி, இதோ — [எழுந்திருக்கிறார்.]

ஜ. அப்பா! எழுந்தாரையா!—ஹா!

ம-ம. மந்திரி!—

[ஒருபுறமாக அவரை அழைத்துக்
கொண்டுபோய்]

கிளையாக வாங்கினேன், வேடி மிதுவாகும்.

வேடிக்கைப் பார்க்கவே, வந்தேனான் மன்னியும்.

நான் மலையாள மன்னனால் இந்தராஜா உடை இரவல்
வாங்கினேன். இங்கே வேடிக்கை பார்க்க வந்தேன்—
உம்மை இழுத்து விடாதேயும் கடுச் சபையில், நான்
இதை மறக்க மாட்டேன்.

ஜ. மந்திரி, என்ன கொடுத்தார் உமக்கு? எனக்குப் பாதி
அதில்—பிறகு—

வி. மந்திரி, என்ன தாமதம் இன்னும்?

ஜ. வாரும் ஐயா, இன்னும் பாராவது மிருத்து இருக்கிறார்
களை பார்ப்போம்! எக்காவது ஒளித்துக்கொண்டிருப்ப
பார்க்கள். ஆ! அதோ! ஒரு ராஜா! கம்பிலி மன்னன்!

ராகம்—அடாணா.

ம. கம்பிலி மன்னனே! கிழிதனில் எழுந்திரும்
காண்பைப்போல் வென்று, கன்னியை மணந்திரும்.

கா-ம. ஆஹா! அதற் கென்ன தடை! இதோ!

ஜ. அப்படி! அப்படி! ஆன் சிங்கம் தாமே!—அயனா பெண்ண கேட்கிறீர்? என்ன சாக்கு சொல்லலா மென்றா?—

[காம்பிவி முன்ன பக்கதி லிருக்கும் அரசன் காவில் ஏதோ சொல்லிவிட்டுப் போக அவன் போய் விட்டான் எடுத்த வுடன் பக்கத்த அரசன் தம்பு ரென்.]

கா-க. ச!

தம்பினை தற்சஞ்ஜ மில்லாவிடி னான்
தண்டித்திருப்பேன் தங்க வில்லதனை.

மந்திரி, என்ன போம் தற்சஞ்ஜம்! எடுக்கப் போகும் பொழுது தம்பினான்! இக்கோம் அந்த வில்ல ஸ்ரீராமர் முறித்தாற்போல் முறித்திருப்பேன்!

ஜ. அட்டா! கேட்பானேன்!—அதுதான் கேட்டுக்கொண்டு போனார் பக்கத்திலேயே—தம்பும்படி யாக, மந்திரி, இவர் சாமந்தான்.—அனான் அவர் ஸ்ரீராமர், இவர் என்ன சாமர்? ஐயோ சாமி! இப்படி இருக்குது உலகம்!—மந்திரி, மந்திரி! வாரும், வாரும்! அதோ ஒரு சாஜா கழுவுகிறார்!

ம. இதோ! இதோ வந்தேன்!

சாகம்—பிராகடை.

சாஜாவ மன்னனே, சார்ந்தோ மும்மிடம்
சங்கையுமக்கேள், சடுதியில் எழுந்திரும்.

கா-ம. அதற்காகத்தானே எழுந்தேன்! இதோ சுண்ணம்!

ஜ. அரசே, கொஞ்சம் பொறுங்கள்!—சாஜாநி ராஜர்களே ஒரு மனு! கொஞ்சம் கோம் யாகும் தம்பசமல் இருக் கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். இல்லாவிட்டால் இவருக்கொரு உபகாரி வந்தால், பிறகு என்ன சொல் லது!—வாருமாயா இனி!

கா-ம. மந்திரி,—ஹா!

[சாளுமன்னன் தடுக்கி வீழ்த்து
போல் பாசைக்கு செய்கிறான்.]

கால்கள் முறித்தன, கன்னிகை வேண்டாம்
கற்றகற் பண்டிதனைக் கடிதெறிற் றருவியும்.

ஐஐயோ! உங்கள் பெண்ணும் வேண்டாம், ஒன்றும்
வேண்டாம். கால் போர்கதே! முன்பு வசித்தவரை
அழைப்பியும்.

ஐ. ஏ!

கா-ம. எல்லாம் இவனால் வந்தது!—நான் புறப்பட்ட உடன்
தடைப்படுத்தினாயே! அதுதான் தற் சகுனம்!—

ஐ. சரி! என்பேரிலேயே திரும்பினீர்களா? நல்லது!—மந்திரி,
ஏன் சும்மா இருக்கிறீர்கள்.—வாழ்த்தியதுக் கணப்பியுமே
—[தரு பதம்] கூட நான்கு ஆட்சனையும் அழைப்பியும்!—
மந்திரி, இனி என்ன செய்வது, ஒரு ராஜாவை வது பாக்கி
யில்லை! எங்கு சுற்றிப் பார்த்தும் சாணேம்!—ஆஹா!
அதே விற்ப்பத்து வேர்த்!—மந்திரி, இவரைப்போல்
ஒருவரும் கிடையாது. விராதிநிரன்! ரூராதிரான்!
நிராதிரான்! ராஜாதிரான்! என்ன, மற்றவர்களைப்
போல் சாக்கு கொல்லுவார் என்று எண்ணுகிறார்
என்ன? அந்தெல்லா மில்லை நான் உத்தரவாதம்.

ராகம்—ஆபேரக

ம. வில்லை வளைத்திட, விற்ப்பத்து வேந்தே
வேகமாய் எழுந்திரும் விரனும் நீரே.

வி-ம. ஆஹா! சந்தேக மென்ன, இதோ!

ஐ. பார்த்தீரா மந்திரி, புறப்பட்டுவதா சிக்கக் குட்டி!

வி-ம. [வில்லருகற் போல்] மந்திரி, இதென்ன இது! இதைப்
பார்க்கவில்லை நான்.

வில்லது முறித்திட்டால் வெந்துப் பூமும்
கிண்டின் கில்லது வேண்டாம் கமக்கே.

மந்திரி, என் முகத்தை பார்த்தீர்? என்ன இருக்கிறது! நான் வைஷ்ணவன் என்று தெரியாதா உமக்கு? இந்த வில்லைப் பாரும். இது விஷ்ணுவின் வில்! அதோ பாரும் குறி! இதை நான் எடுத்து வளைத்தால் ஒரு வேளை முறிந்துபோனால் பார் உத்தரவாதம், அந்தப் பாபம் பாசைச் சேர்வது?

ஐ. ஐஐயோ! அப்படியா சமாசாரம்!— நான் உத்தரவாதம் வளையும்.

வி.ம. அது உதவாது! பார் சொன்னதும் அந்தப் பாபத்திற்கு உடன்படமாட்டேன்.

[தன் ஆசனத்திலேயே உட்காருகிறான்.]

ஐ. இவ்வளவுதானா! [ஒரு புறம்] போய் உட்கார்க்குதைவா பூனைக்குட்டி! மந்திரி, இவர்தான் நாமம் போட்டார்! இனி யாராவது ஸைவ மிகுக்கிறதா பார்ப்போம்!—ஒரு வரையுள் காணோம். அதோதோதோ!—மகதத்து மன்னன், கொடிய ஸைவம்!

நாமம்—சேவாணி,

ம. மாரண நிகர்த்திடும், மகதத்து மன்னனே மலையாறு நீரும், மணஞ்செய்யப் பாரும்.

ம-ம. ஆகா!

ஐ. இந்த 'ஆகா'யி லெல்லாம் ஏமாறக்கூடாது, அங்கே போய் 'ஆகா' து என்று முடிந்தால்!

ம-ம. மந்திரி! இப்படி வாரும், இதென்ன இது?

ஐ. நாமம்.

ம-ம. நான் யார் தெரியாது உமக்கு?

விரைசுவனாவின், விண்டின் வில்லை
நீண்டதுமாகாது, தெண்ட முமக்கே.

விரைசுவன் நான், இந்த வைஷ்ணவ வில்லைத் தொட்டது
தும் பாபம்! வேண்டாமயா! உமக்கொரு சும்பிடு.

தற்குல தெய்வம்

உம தாசனுக் கொரு கும்பிடு. வேதவதி யம்மானுக் கொரு கும்பிடு,

இ. சரி! இவருக் கிப்படி திரும்பிவதோ! அவருக் கப்படி! இருவருக்கிப்படி! இனி என்ன செய்வது! கடைசியில் நாமத்தில் முடிந்தது வேலை! இன்னும் யாவரைக் கேட்பது? மந்திரி.

வி. மந்திரி, என்ன தாமதம்? எந்த விரைனானும் சரி, வந்து வில்கை வளைத்திடச் சொல்லும்.

இ. ஆனால் மந்திரி, இந்த கர்நாடக ராபு ஒருவர் வந்திருக்கிறாரே அவரைக் கேட்டுப் பாப்போம்! வேறே யாரும் பாக்கி வில்கை.

ராகம்—தேசிகதோடி.

ம. வில்கை வளைத்திட்டு, விவாகஞ் செய்திடவே வேகமாய் நவாபே, விஜயஞ் செய்துமே.

க-க. கிபா சொல்ராண்?

இ. அட்டா மந்திரி, இவரோடு பேச உமக்குத் தெரியாது, நான் அனுபூதிதேன்.

வில்கை வளைச்சி, கண்ணாலைப் பண்ணிக்க வேகம்கி ராபு, ஜஸ்திஜுவ் இப்பேர.

க-க. அரே அரே!

கல்லாணம் சொல்லா, சண்டி பேரடரம்!

பபந்தார்! சாமனே நிக்காதே ஜாய் ஜாய்.

[ஜாஜ்ஜுவை அடிக்கிறான்.]

இ. மந்திரி, இந்த உத்தியோகம் நமக்கு வேண்டாமையா! பேரதும் பட்டபாடு! இனி நீராகக் கேட்டுக்கொள்ளும் யாராவது பாக்கி விருந்தால்!

[மூலையில் போய் உட்காருகிறான்.]

வி. மந்திரி, இன்னும் என்ன ஆலஸ்யம்?—என்ன, இந்தனை பெரிய சபையில் ஒரு சுதந்திரமானது இல்லையா இய் கிள்.

ஈ. கினைத்து இந்த ஸ்டீபன்ஸ்த எவ்வழிப்படியான
ரூன்! ௨!

பா. மஹாராஜா—யாராபிஞ்சுத்தாலும் உதவுமா?

வி. யாரா பிஞ்சுத்தாலும் சரி!—கூத்திரியனாகமாத் திர. பிஞ்சுக்
வேண்டும். வயோதிகனானதும் சரி, எவ்விஞ்சுத்தாலும்
சரி!

பா. அப்பா, என்னைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டுபோய்
கிடு கிடுகிடம்!—

மற்ற அரங்கம். ஆதாரா! இத்தக ளிழும் என்ன செய்வப் போ
தெது? [கைக்கிழைப்பு]

ஆ. ஐயா! என்னை மன்னிக்கவேண்டும். தலைவெல்லாம் நகரத்
துகிட்டதே, தமக்கு என்னத்திற்கு என்று அழைத்
தாமல் விட்டுவிட்டேன்! ஆனால் மற்ற ராஜாக்கள் செய்த
து தாம் செய்வது கடின மல்ல—வாரும்! நீர் என்ன
போக்கு சொல்லப் போகிறீர்?

[மெல்ல வில்லுதல் அழைத்துச்
செல்ல, பரங்கான் வில்லை
எடுத்து நானேத்தி குறியை
அடிக்கிறான். மற்ற அரங்க
மெல்லாம் ஆச்சரியப்படுகின்
தனர்.]

மற்ற அரங்கம். ஆமாம், இவன் யார்? கூத்திரியனல்லவே! முகத்
ததப் பார்த்தால் தெரியாதா?

பா. [சன் கைகூத்தல் கிடைத்தெறித்து] என்ன சொன்னீர்?
அரசுப் பதர்களே! நான் கூத்திரியனா அல்லவா வென்று
அரை கூணத்தில் காட்டுகிறேன்! எடுக்கல் உங்கள்
ஆயுதங்களை!

[பத்திரி பின் வா, நேகவதி
வினாத்து கந்து தன் கரத்தி
விஞ்சுத் தாலை அவன் கழுத்
தில் குட்டுகிறான்.]

மற்ற அரங்கம். பரங்கான்! பரங்கான்!

வி. [செய்துக்கொண்டு] ஆ! பாஸ்கா! மோசம் செய் தாயா இப்படி! இதே உன்னைக் கொன்று அன்று செய்த சபதத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்.

[காண உருவுகொள்.]

பா. ஹும்! என்னியா? பாரு' உமது சாமர்த்தியத்தை!

வே. பிராணநாதா! பிராணநாதா! வேண்டாம்! வேண்டாம்! சமாதானமாய்ப் போம்! சமாதானமாய்ப் போம்!

[பாஸ்காளைத் தடுக்கொள்.]

பா. நாதா! நாதா! இது சிவபாமன்! சிவபாமன்!

[விக்கிரமபாஹுவைத் தடுக்கொள்.]

வி. பத்தினி ஒதுக்கு சந்து!

பா. உன்னை, சந்து ஒதுக்கிறேன். ஒன்றும் அஞ்சவேண் டாம் நீ!

வே. ஐயோ! பிராணநாதா! என் தந்தை உம்மை தன் மந்திர பகத்தினால் கொன்றுவிடுவார், கொன்றுவிடுவார்!

வி. வேதவதி! ஒதுக்கு. மறைக்காதே அப் பாதகனை!

வே. நான் செய்யேன்! கொல்வதானால் என்னை எருவனையும் இப்படியே கொன்றுவிடும்! கொன்றுவிடும்! நான் இவ் விடம் விட்டுப் பெயரேன்!

வி. வேதவதி! நீ என் பெண்ணுயின் இப் பாதகனை காப்பாற் குதே!

வே. ஆம், நான் உமது பெண்ணு யிருந்தேன். இப்பொழு தென் பிராணநாதரின் மனைவியாகிவிட்டேன். அவ ருயிரை என்னுயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றுகேன்.

வி. ஆம்! நீ காப்பாற்றினால்தான் உண்டு. தானாக காத்துக் கொள்ளும் திறமை இவனுக்கு உண்டா?

பா. [வேதவதியை ஒருபுறம் தூலிவிட்டு] என்ன கூறினீர்! என் னுமே, காட்டுகிறேன் என் வீரம்!

வி. : ஆ போதும்!—பாண்டரே!

[தன் மந்திரபலத்தினால் அவனைக்
கேழே விழச் செய்கிறான்.]

பா. : ஓ!ஓ!ஓ! —தர்ம புத்தமா இது?—வேதவதி! வேத
வதி!

[பூர்வகாலம் விழுகிறான். வேத
வதி அவன்மீது அழுத வன்
னம் விழுகிறான்.]

வே. : தறா! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

[புலம்புகிறான்.]

ப. : பிராணநாதா! பிராணநாதா! பொறும்! பொறும்!
கொல்லாதிர்! கொல்லாதிர்! ஐயோ! ஜன்மத் துவேஷியா
விருத்தபோதிலும் நமக்கு மருமக னாகியபின் அவனைக்
கொன்றால் நமது மகனாக்குத்தானே கெடுதி பிறகு!
நமது மகன் விதவையாக நாம் பார்ப்பதோ? நமது
குழந்தையின்பொருட்டாகவது பாஸ்கரனைக் கொல்லாது
கிடும், இரண்டாம் மந்திரத்தைப் பிரயோகியாதிர்!
வேண்டாம்! வேண்டாம்!

வே. : [மழுத்து] அண்ணா! அண்ணா! இது தர்மமா! தர்மமா!
ஐயோ! என் பிராணநாதரைக் கொல்லாதேயும்! கொல்
லாதேயும்! பிழைப்பூட்டும்! பிழைப்பூட்டும்!

வி. : வேதவதி! நீயும் என்னைச் சூது செய்தனை வல்லவா?

வே. : ஐயோ! நான் செய்தது தவறுதான், மன்னியும்! மன்னி
யும்!

ப. : பிராணநாதா! தர்ம அடஞ்செய்ய வாகாது, மன்னியும்!
மன்னியும்! நமது குழந்தையை நாம் மன்னிக்காவிட்டால்
யார் மன்னிப்பது!

வே. ப. : மன்னியும்! மன்னியும்!

[மென்துடி காட்டு.]

முக்தவது அங்கம் முடிந்தது.

தற்குவ தெய்வம் நான்காவது அங்கம்

[உட்படி—சுந்தரவனத்தில் தடாகத்தின் மத்தியிலுள்ள ஓர் மண்டபம்,

காலம்—சாலை.

[வெதலாதி பழலார்க்கவாடி கூடங்கிய ஓர் பத்திரத்ததை
கையி லெடுத்தக்கொண்டு வருகிறான்.

வே. இன்னும் சதவுகள் திறக்கும் காலமாகவில்லை போதும். ஐயோ! என் வாழ்வு! என்ன வாழ்வு! நித்யகண்டம் பூர் னாயுசா விருக்கிறேனே! என்னாவது சிதாவுக்கு நான் சிடிவாதமா விருக்கிறேனென்று கோபம் மூண்டிவிட்டால் அதுனுடன் தீர்ந்தது என் சதி! என் தரயாரும் பிரயோஜனமில்லையென்று கவித்துவிட்டார்கள்! பிறகு எனக்கு யார் சதி? தெய்வமே சதி!

[மண்டபத்தில் சதவுகள் திறத்
கின்றன. உட்கே ஓர் மஞ்ச
தின்மீது மரண மூர்ச்சையாய்
பாஸ்கான் படுத்திருக்கிறான்.]

[உட்கே பிரவேசித்து] பிராணநாதா! பிராணநாதா வந்தேன் அடியாள்! ஐயோ! உமது மதி முகத்தால் என்னைத் திரும்பி ஒருமுறை பார்க்கவும் சக்தி வற்றவரா யிருக்கிறீர்! உம்மை வெறுத் தென்ன பலன்? என் பூர்வ ஐன்ம புண்ணியமிது! உம்முடன் நான் கழிக்கும் இந்த இரண்டு நாழிகை தவிர மற்றக் காலமெல்லாம் நான் உயிர் பெற்றும் பிணத்துக்குச் சமாணமாகத்தானே இருக்கிறேன். ஐயோ! இந்த இரண்டு நாழிகையும் கூட நான் அனுபவிக்கும் சுக மென்ன? பிராணநாதா! உம தருமைத் திருமேனியைக் காண்பது தவிர வேறென்ன சுக மூண் டெனக்கு? உமது கவிலாய் திறந்து ஒரு முறை பாவது என் பழமுவ சுகது குனிச 'கண்ணே' என்னொரு வார்த்தையாவது சொக்கிறீர்? இல்லையே! பிராணநாதா! பிராணநாதா! நான் இத் துயரை எத்தனை நான்

இத் தாணியிற் சடுப்பேன்! இறப்ப தென்றாலும்
உம்மைவிட்டு எப்படி இறப்பது என்று மன பெழுவில்,
பிராணநாதா! பிராணநாதா! பிராணநாதா! இதே இப்
பட்சணங்களை அருந்தும். இதே இப் பாதத்தைப் சி
யும் இதே இப் பாகியருந்தும். இயேசு! உமது காய்
திறந்து விருந்தாதே' என்று ஒரு வார்த்தை கூறும்!
கூறும்! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

[பாஸ்கான் உடல்மீது முரசை
யாடுகார்.]

தினசான் வேஷம்பூண்ட தினசாஸுடன். மக்கெமபாஸாவும்,
பத்மீஷியும் வருகிறார்கள்.

ப. பிராணநாதா, இனி ஒரு தடையும் செகல்லாதீர்! நான்
மிகவும் பிரார்த்திக்கிறேன். எத்தனை காலம் உமது பெண்
இக் கொலத்தி விருக்க நாம் பார்த்துக்கொண் டிருப்பது!
இவ் லபித்தியர் எப்படியும் பிழைப்பாட்டுவதாகக்
கூறுகிறே, பார்ப்போமே. அதில் என்ன தவறு?

வி. பத்மீஷி, அது அசாத்தியம். எத்தனை பெயர் முயற்
சூர்கள்! ஒருவராவது சென்ன வண்ணம் செய்தார்
களா? என் குல தெய்வத்திற் கன்றி அம் மந்திரம் தெரி
யாது ஒருவர்க்கும்! இது பியேஜனமற்ற காரியம்!

தி. அம் மந்திரம் எங்குக்கும் தெரியும்!—

வி. தெரியாவிட்டால்?

தி. தெரிந்தால்?

வி. தெரிந்தால், நீர் சொன்னபடி நான் செய்வதாகப் பிர
மாணம் செய்கிறேன்.

தி. உண்மைதானா?

வி. உண்மைதான்—தெரியாவிட்டாலோ?

- தி. தெரியாவிட்டால் என் தலைமகன் கொடுக்கிறேன்.
- வி. ஆனால் பார்ப்போம் உமது சமர்த்தியத்தை.
- தி. ஆனால் முன்பு, பாஸ்கரன் உயிர் பெற்றால் அவன் மீதுள்ள ஜன்மத்துவேஷத்தை பெய்லாம் மறந்து வேதவதியை மனப் பூர்வமாய் மணஞ் செய்கிறதாக்கச் சத்தியம் செய்யும்.
- ப. பிராணாதா! பிராணாதா! அப்படியே செய்யும், செய்யும்! இனி பிடிவாதம் வேண்டாம்.
- வி. ஆகட்டும்—அப்படியே,
- ப. கண்ணே, வேதவதி, வேதவதி,—எழுந்திரு! இதோ உன் பிராணாதா உயிர்ப்பித்த ஒருவர் வந்திருக்கிறார், எப்படியும் பிழைப்பிப்பார், எழுந்திரு.
- வே. [முர்ச்சை தெனிக் தெழுந்து] ஐயோ! என் ஸ்திரீகைக் கொடுக்கிறேன்; என் பிராணாதகரன் பிழைப்பியும் பிழைப்பியும்!
- தி. அரேசே, நான் சொன்னபடி முன்பு செய்யும்.
- வி. பாஸ்கரன் இப்பொழுது உயிர் பிழைப்பா னாயின் அவன்மீது எனக்குள்ள ஜன்மத்துவேஷத்தை பெய்லாம் மறந்து அண்ணக்கு என் மகன் வேதவதியை மனப் பூர்வமாக மணஞ் செய்கிறேன். இது சத்தியம்!
- தி. இப்படி வாரும்.

[விக்கிரமபாஹுவின் காதில் ஓர் மந்திரத்தை ஒதி]

இம் மந்திரத்தை மூன்று முறை பாஸ்கரன் காதில் உச்சரியும்—செந்து பொறும்! உச்சரித்தவுடன் பின்னால் மறைந்துகொள்ளும்! இம் மந்திரத்தால் உயிர் பெற்றவர்கள் முன்னிருந்ததெல்லாம் பதின் மடங்கு வீரத்துடன் எழுவார்கள்! ஆகவே சந்து தாம் ஜாக்கிரதையா இருக்க

- கவேண்டும். — அம்மா, நீங்களும் சற்று மறைந்திருங்கள்.
பிறகு எதிர் வரலாம்.

[விக்கிரமபாஹு தவிர மற்ற
மூவரும் மறைத்து கொள்ளின
னர். விக்கிரமபாஹு மூர்
திர்த்தை மூன்றமுறை பரங்
கான் காதில் ஒதிலிட்டித்
தாளும் மறைத்துக்கொண்டிருத்.]

பா. [நிமிஷ்டெழுத்து] விக்கிரமபாஹு! எமெ வாரி! என்
விர்த்தைக் காட்டுகிறேன்!—இதென்ன இது? ஒருவரை
யும் காணோம்!—நான் எங்கிருக்கிறேன்? என்னைத் தனி
யாய்சீட்டு வேதவதியும் சென்றனோ?

வே. [வெளியுந்து] இல்லை! இல்லை! பிராணநாதா! அப்படிச்
செய்யேனா நான்? [உட்கு வணங்கினான்.]

பா. வேதவதி, இது என்ன இது? நாம் எங்கிருக்கிறோம்
இப்பொழுது? எங்கே உன் பிதா? என்னைக் கொன்ற
பழி தீர்க்கவேண்டும்!

வே. பிராணநாதா! பிராணநாதா! அவர்தான் உம்மை இப்
பொழுது பிழைப்பித்தார்! அடியான் உம்மை முதல்
முதலாகக் கேட்கும் வேண்டினோனை மறக்கலாகாது!
என் பிதாவின்மீதுள்ள கோபமெல்லாம் மறப்பதாகச்
சத்தியம் செய்து கொடும்.

பா. மாட்டேன்! உக்கனால்தான் எல்லாம் கெடுகிறது.

தி. [உள்ளிருந்து பார்க்கினான்.]

நாகம் அபாவி.

பாவை பொருத்தியாற் பட்டா நிராமன் படுதலாம்

பா. து! தினகரன் குரல்!—தினகரா!

தினகரா! தினகரன் உருவத்தடல்

வெளி வருகினான்.

. தினகரா! தினகரா! உன்னைக் காணப்பெற்றேனே!

தி. ஆம் தாமதேச சஞ்சாரம் செய்யப் புறப்பட்ட காரண மென்ன, நீச் செய்த காரிய மென்ன? எல்லாம் மற்றது போய்விட்டதே! [பாடுகொன்.]

ராகம்—பைசி.

மக்கை யொருத்திரா எங்க தரனாயிர் மாய்த்தனனால்

பா. தினகரா, உலகத்தில் ஸ்திரீகளிலும் ஸ்திரீக ளில்லையா?

தி. அதிலும் உமது ஜன்மத் துவேஷியாயே விக்ரமபாஹு கின் பெண்! ஓ!

பா. ஓ! தினகரா, விக்ரமபாஹு என் ஜன்மத் துவேஷி யன்று, எனக் குயிரைக் கொடுத்த மாமன்!

விக்ரமபாஹுவும், பத்மீனியும் வெளியே

வருகின்றனர்.

வி. சபாஷ்! பாஸ்கரா! நீயே எனக்குத் தந்த மருமகன்.

[பாஸ்கரனும் வேதவதியும் அவர் கள் பாதத்தில் பணிசெஞ் ளன்.]

பாஸ்கரா, எழுந்திரு; எழுந்திரு, வேதவதி.

[இருவரும் எழுந்திருக்கொள்ள.]

நாம் எல்லாம் துதிக்கவேண்டியது இம் மகா புருஷனை யே—ஐயா, தாங்கள் செய்த மதேஹபகராத்திற்கு நாக் கன் என்ன ஐகம்மாறு செய்யப் போகிறோம்?

பா. இது யாரா யிருக்கலாம்?

தி. எனக் கொன்றும் வேண்டியதில்லை.— இவ்வளவுக்கும் காரண கர்த்தாவை யனுப்புகிறேன், அவரைத் துதியும். [மடைகொன்.]

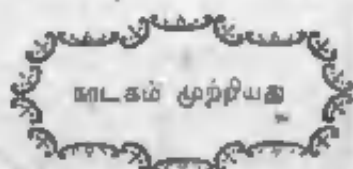
கிணரைன், வயகுபத்தடன் நோத்தகொன்.

வி. ப. } ஆ! அப்பொழுதே நினைத்தேன்!
பா. வே. }

சாகம்—சுருட்டி.

- வி. என்னையுமே சடேற்ற இங்கு வந்தாய் போற்றி
தன்னையிதர் மருகையே தாணியிற் றந்தாய் போற்றி.
- ப. ஓதாத எங்கையே உவந்தருள் செய்தாய் போற்றி
பாதாதி மலர்தையே பார்த்தருள்வாய் போற்றி
- வே. காதலனைக் காத்தெனக்குக் கதி கொடுத்தாய் போற்றி
காதலையே தந்ததற்கு நன்றியென் செய்கேன் போற்றி.
- பக. உயிரெனக் களித்தாய் ஒண்டொடி தந்தாய் போற்றி
பயிற்றுமென் தோழனே பாதம் பணிந்தேன் போற்றி.

நாடகம் அங்கம் முடிந்தது.

National Library
Calcutta.